

บทที่ 2

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

คุณสมบัติของหัวหน้าหมวดวิชา

คุณสมบัติของหัวหน้าหมวดวิชาของโรงเรียนมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา (2525) ได้กำหนดไว้ดังต่อไปนี้

(1) มีวุฒิและตำแหน่งดังนี้

ก. มีวุฒิไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า โดยมีวิชาเอก หรือวิชาโทตรงกับวิชาในหมวดวิชาที่จะได้รับการแต่งตั้ง และได้ดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าอาจารย์ 1 หรือเทียบเท่ามาแล้วไม่น้อยกว่า 2 ปี หรือ

ข. มีวุฒิไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า โดยเคยทำการสอนวิชาในหมวดวิชาที่จะได้รับแต่งตั้งมาแล้วไม่น้อยกว่า 3 ปี และได้ดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าอาจารย์ 1 หรือเทียบเท่ามาแล้วไม่น้อยกว่า 2 ปี หรือ

ค. มีวุฒิปริญญาหรือเทียบเท่า โดยเคยทำการสอนวิชาในหมวดที่จะได้รับแต่งตั้งมาแล้วไม่น้อยกว่า 4 ปี และได้ดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าอาจารย์ 1 หรือเทียบเท่ามาแล้วไม่น้อยกว่า 2 ปี

(2) เป็นผู้มีความรู้ความสามารถเหมาะสมที่จะเป็นผู้นำทางวิชาการของสถานศึกษาได้ และสามารถนิเทศงานวิชาการวิชาใดวิชาหนึ่งในหมวดวิชาที่รับผิดชอบได้เป็นอย่างดี

(3) มีลักษณะเป็นผู้นำที่ดี

(4) เป็นที่เคารพนับถือของข้าราชการในสถานศึกษานั้น

(5) เป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ดี

อำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบของหัวหน้าหมวดวิชา

อำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบ ของหัวหน้าหมวดวิชาโรงเรียนมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา (2532) ได้กำหนดไว้ดังต่อไปนี้

1. ทำการสอนรายวิชาในหมวดวิชาที่รับผิดชอบ อย่างน้อย 12 คาบต่อสัปดาห์ และเป็นกรรมการวิชาการของโรงเรียน
2. ช่วยฝ่ายวิชาในการศึกษาวิเคราะห์แผนการเรียน และหาทางส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนตามแผนการเรียน เป็นกรรมการช่วยดำเนินการรับนักเรียนใหม่ จัดนักเรียนเข้าเรียนตามแผนการเรียน ช่วยโรงเรียนพิจารณาดำเนินการ จัดบรรยากาศจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการเรียนการสอน ช่วยหาทางส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนตามแผนการเรียน โดยดำเนินการให้ใช้ทรัพยากรในท้องถิ่น แหล่งวิทยาการ สถานประกอบการและสถานประกอบอาชีพอิสระ
3. ควบคุมและติดตามดูแลการเรียนการสอนในหมวดวิชาของตน ให้ดำเนินเป็นไปตามหลักสูตร ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการประเมินผลการเรียนฯ ตามแผนการสอนรายวิชา หรือบันทึกการสอนรายวิชาและได้ผลตามจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชา
4. จัดอัตรากำลังของหมวดวิชา จัดครูเข้าสอนรายวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชา ช่วยในการจัดตารางสอน มอบหมายงานกิจกรรมนักเรียน งานกิจกรรมพิเศษ งานพิเศษของหมวดวิชาให้ครู อาจารย์ในหมวดวิชาช่วยปฏิบัติ
5. จัดให้ครูในหมวดวิชาทุกคนมีแผนการสอนรายวิชา และจัดทำบันทึกการสอนรายวิชา รายคาบ ทุกรายวิชา จัดให้ครูทุกคนมีบันทึกการสอนรายวิชา ทุกรายวิชา จัดให้ครูทุกคนศึกษาวิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาที่ตนสอน กำหนดเวลาที่ใช้ ลักษณะการประเมิน น้ำหนักคะแนนกำหนดจุดประสงค์ที่จะวัดผลระหว่างภาค วัดผลปลายภาค จัดให้ครูอาจารย์ผู้สอน ได้ประเมินผลการเรียน ก่อนการสอน (Pre-test) และจัดสอนซ่อมเสริมให้แก่นักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้ต่ำ ควบคุมดูแลติดตามการเก็บคะแนนระหว่างภาค คะแนนปลายภาค
6. ช่วยวางแผนงานวิชาการ จัดทำแผนปฏิบัติการ วิเคราะห์นโยบายและมาตรการต่าง ๆ กำหนดงบประมาณรายจ่าย กำหนดงานและโครงการ จัดทำสรุประยะเวลาดำเนินงานตามแผนของหมวดวิชา ประสานงานดูแลให้มีการปฏิบัติตามแผน และดำเนินการให้มีการ

ประเมินผลงานและโครงการต่าง ๆ ตามแผนปฏิบัติการของหมวดวิชา จัดทำแผนภาพแผนปฏิบัติการรายวันประจำเดือนของหมวดวิชา

7. วิเคราะห์จุดหมาย หลักการ และวิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ในหมวดวิชาที่รับผิดชอบ ติดตามดูแลกิจกรรมเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนให้สนองหลักการและบรรลุมติของหลักสูตร เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

8. นิเทศงานวิชาการในหมวดวิชาที่รับผิดชอบ ร่วมกับฝ่ายวิชาการ หาวิธีการหรือกระบวนการ หรือกิจกรรม เพื่อให้ครูผู้สอน คิด ดำเนินการเพื่อพัฒนาความรู้ ทักษะ และเจตคติของครูผู้สอน เพื่อจะทำให้การบริหารงานวิชาการและการจัดการเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ พิจารณาแนวทางปรับปรุงพัฒนาการจัดการเรียนการสอน และการใช้วัสดุอุปกรณ์เป็นสื่อการเรียนการสอน มีหน้าที่นิเทศและติดตามผลการเรียนการสอนตามแนวโรงเรียนผู้นำการใช้หลักสูตร ต้องนำเสนอ "แบบรายงานการตรวจเยี่ยมนิเทศ การเรียนการสอนของหัวหน้าหมวดวิชา" เป็นประจำตามที่ฝ่ายวิชาการกำหนด

9. รับผิดชอบดำเนินการ การจัดซื้อ จัดจ้าง การสร้าง การซ่อม การผลิต หรือจัดหาวัสดุอุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอนต่าง ๆ ของหมวดวิชา คุมการเงิน การจัดซื้อ จัดจ้างให้เป็นไปตามแผนปฏิบัติการและระเบียบการเบิกจ่ายเงินบำรุงการศึกษา

10. จัดทำบัญชีสื่อการเรียนการสอน วัสดุครุภัณฑ์ หนังสือ อุปกรณ์การเรียนการสอนในห้องสมุดรายวิชา ของหมวดวิชา จัดระบบการเก็บรักษา การนำไปใช้ การปรับซ่อมวัสดุอุปกรณ์ เพื่อให้อยู่ในสภาพที่ใช้การได้อยู่เสมอ เพื่อใช้ในการเรียนการสอนให้เกิดประโยชน์สูงสุด สนับสนุน ส่งเสริม หาวิธีการใหม่ ๆ เอาเทคนิคและสิ่งประดิษฐ์ใหม่ ๆ ด้านสื่อการสอน (Instructional Aid) หรือ สื่อทัศนวัสดุ (Audiovisual Material) มีการจัดหาและผลิตมาใช้ในการเรียนการสอน

11. จัดให้มีการพัฒนาครูทางด้านวิชาการในหมวดวิชา เช่น การให้ความรู้ภาคปฏิบัติการแสวงหาแนวทางใหม่ ๆ ในการเรียนการสอน ให้นำแนวคิด และวิธีการใหม่ ๆ สิ่งประดิษฐ์ใหม่ที่ยกกว่า "นวัตกรรมการศึกษา" (Innovation) และเอาเทคนิคสิ่งประดิษฐ์ใหม่ ๆ ทางวิทยาศาสตร์ (INNOTECH) มาใช้ อย่างน้อยมีการดำเนินการจัดหาสื่อการเรียน จัดให้มีการสร้าง การผลิต หรือจัดหา ใช้ บำรุงรักษา ส่งเสริมการผลิตและการซ่อม บำรุงวัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอน ให้ครูผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยวัสดุอุปกรณ์

12. ติดตามดูแลการจัดครูเข้าสอนแทนในหมวดวิชา เมื่อมีครู อาจารย์ไม่ได้
เข้าสอนในทุกคาบ จัดให้มีการวิเคราะห์ สรุปผล เมื่อสิ้นภาคการศึกษาตามแบบสรุปของ
โรงเรียน

13. การจัดครูสอนซ่อมเสริม ติดตามดูแลประสานประโยชน์ให้ครู อาจารย์ใน
หมวดวิชา เข้าทำการสอนซ่อมเสริม จัดให้มีการศึกษาวิเคราะห์ สรุปผลเมื่อสิ้นปีการศึกษา

14. ตรวจ "รบ.๑-ต, รบ.๑-ป" "แบบประเมินพฤติกรรมด้านจิตพิสัย"
ประเมินสรุปผลรายงานผลส่งฝ่ายวิชาการทุกเดือน

15. ดูแลการดำเนินการเรื่องการวัดและประเมินผลการเรียนตามหลักสูตร ให้
เป็นไปตามวิธีการประเมินผลตามระเบียบฯ สร้างและปรับปรุงเครื่องมือในการวัดผลการเรียน
และดูแลควบคุมในเรื่อง การทดสอบ กำหนดแนวทางการออกข้อสอบ ตามจุดประสงค์การ
เรียนรู้ ติดตามดูแลตรวจสอบความถูกต้องของข้อสอบรายวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชา ดำเนินการ
และติดตามดูแลการสอนกลางภาค การสอบปลายภาค

16. ดำเนินการให้ครูผู้สอนในหมวดวิชาทำการวิเคราะห์ข้อสอบ เพื่อปรับปรุง
การเรียนการสอน ครูในหมวดวิชาแต่ละคนควรจะต้องจัดให้นักเรียนทดสอบ ทำการวิเคราะห์
ข้อสอบด้วยมือหรือใช้คอมพิวเตอร์อย่างน้อยภาคเรียนละ 1 รายวิชา ข้อสอบที่ทำการวิเคราะห์
แล้วให้เก็บเข้าคลังข้อสอบของหมวดวิชา ต้องมีข้อสอบที่วิเคราะห์แล้วเข้าคลังข้อสอบของ
หมวดวิชาเพิ่มขึ้นทุกรายวิชา ทุกภาคการศึกษา

17. จัดให้มีการประชุมครูในหมวดวิชา เพื่อแจ้งข้อราชการ รับทราบแนวปฏิบัติ
ต่าง ๆ ร่วมกันศึกษา ค้นคว้า วิเคราะห์ วิจัย หาแนวทางปรับปรุงข้อบกพร่องในการทำงาน
และงานวิชาการของหมวดวิชา กำหนดข้อตกลงแนวทางการปฏิบัติงานและการติดต่อประสานงาน
ด้านวิชาการกับหน่วยงานอื่น ทั้งภายในภายนอกโรงเรียน เพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกัน
ประชุมประมาณเดือนละ 1 ครั้ง ตลอดการศึกษาประมาณ 12 ครั้ง มีสมุดบันทึกรายงาน
การประชุม ตามแบบการประชุม มีการบันทึกแจ้งข้อราชการ ข้อตกลงต่าง ๆ เป็นระยะ ครู
อาจารย์ในหมวดวิชาลงนามรับทราบ ถ้ามีปัญหาอุปสรรคให้รายงานผู้อำนวยการทราบ

18. ติดตามดูแลการสอนแก้ตัว การสอนซ่อมเสริมแล้วสอนแก้ตัว การสอนแก้ตัว
แก้ "๐" การดำเนินการแก้ "ร" "มส" แก้ "มผ" ให้เป็นไปตามระเบียบการวัดผล และ
ประเมินผลฯ มีบัญชีคุมติดตามดูแลให้เป็นไปตามกำหนดเวลา

19. ควบคุมดูแลการจัดกิจกรรมเสริมการสอน เพื่อส่งเสริมความรู้ในหลักสูตร ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น ส่งเสริมความรู้ ความคิดในด้านวิชาการโดยจัดนิทรรศการ หรือกิจกรรม วิชาการ การให้นักเรียนเพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เช่น จัดแผ่นป้าย นิทรรศการ จัดประกวด แข่งขัน จัดกิจกรรมเสริมต่าง ๆ จัดมุมการศึกษาค้นคว้าของหมวดวิชา จัดสอน พิเศษ จัดนักเรียนช่วยครู เสริมวิชา จัดสื่อการเรียนให้นักเรียนศึกษาค้นคว้า

20. รับผิดชอบควบคุมดูแลห้องวิชาพิเศษ ห้องเรียนรายวิชา จัดให้มีเจ้าของห้อง ดูแลรักษาห้องรับผิดชอบดูแลความสะอาด ความเป็นระเบียบเรียบร้อย รับผิดชอบ การจัดแผ่น ป้ายนิทรรศการหน้าห้อง และบอร์ดนอกห้องเรียนให้มีการเปลี่ยนแปลง ให้ความรู้ใหม่อย่าง ต่อเนื่อง และเรียบร้อยสวยงามอยู่เสมอ ช่วยจัดทำแผ่นป้ายนิทรรศการของหมวดวิชารับผิดชอบ ห้องสมุดรายวิชา รับผิดชอบโต๊ะ เก้าอี้ ภายในห้องพิเศษและห้องรายวิชา

21. จัดระบบข้อมูลสถิติ ทำเป็นเอกสาร "สารสนเทศ" ของหมวดวิชา ดำเนิน การเก็บข้อมูลสถิติให้เป็นปัจจุบันอยู่เสมอ ควรจัดทำจุลสารเผยแพร่ความรู้ของหมวดวิชาเผยแพร่ มีการรวบรวมข้อมูลสถิติของหมวดวิชาใส่แฟ้มไว้

22. ติดตามดูแลการประเมินผล งาน โครงการ ตามแผนปฏิบัติการของหมวดวิชา เมืองงานและโครงการเสร็จสิ้น

23. ติดตามดูแลการประเมินผลการปฏิบัติงานของครู อาจารย์ ในหมวดวิชา นำ ส่งผลการประเมินภาคเรียนละ 2 ครั้ง ตามที่โรงเรียนกำหนดเป็นผู้ประเมินผลเสนอ ความ คิดแก่ผู้บริหาร การพิจารณาความดีความชอบของข้าราชการครู ในหมวดวิชา (ผู้ที่หัวหน้า หมวดวิชาเสนอให้ความดีความชอบพิเศษ ถ้ามีผลงานตามหน้าที่ความรับผิดชอบของครูผู้สอน ดีเด่นและคณะกรรมการบริหารของโรงเรียนรับรองเห็นชอบ โรงเรียนจะให้ความดีความชอบ แก่ผู้ที่หัวหน้าหมวดวิชาเสนอตามสิทธิของโควตาที่โรงเรียนกำหนด)

24. ปฏิบัติงานอื่น ๆ ตามที่โรงเรียนมอบหมาย

ชัยยุทธ ศรีขจร และคณะ (2523) ได้เสนอแนะงานในหน้าที่และความรับผิดชอบ ของหัวหน้าหมวดวิชาไว้กว้าง ๆ ดังนี้

1. รับผิดชอบในการควบคุมการสอน และให้คำแนะนำการดำเนินงานด้านการ เรียนการสอนวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของตน

2. พิจารณาจัดครู-อาจารย์เข้าสอนในวิชาต่าง ๆ ร่วมกับฝ่ายวิชาการ
3. วางโครงการ และดำเนินการปรับปรุงการเรียนการสอนภายในหมวดวิชา
4. จัดทำงบประมาณประจำปีในหมวดวิชาของตนเสนอต่อฝ่ายวิชาการ
5. ประสานงานระหว่างหมวดวิชาของตนกับหน่วยงานอื่น ๆ ภายในโรงเรียน
6. รับผิดชอบในการประเมินผลการศึกษาในหมวดวิชาของตนให้เป็นไปตามระเบียบ

โดยประสานงานกับแผนกวัดผล

7. จัดให้มีตำราและเอกสารประกอบการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชา
ของตน
8. ดำเนินการเกี่ยวกับการทำข้อสอบ เก็บตัวอย่างข้อสอบเพื่อการค้นคว้าให้เป็น
หมวดหมู่
9. จัดมอบหมายงานให้ครู-อาจารย์ในหมวดวิชา รวมทั้งการจัดสอนแทนในกรณี
ครูขาด
10. เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับปรับปรุงงานในหมวดวิชา ต่อฝ่ายวิชาการ
11. ดูแลรักษาห้องประจำวิชา และครุภัณฑ์ วัสดุของหมวดวิชา
12. ควบคุมบัญชีครุภัณฑ์ของหมวดวิชา
13. ประเมินผลงานของหมวดวิชา สรุปรายงานการปฏิบัติงาน และข้อคิดเห็นของ
ครู-อาจารย์ในหมวดวิชาของตน ส่งต่อผู้อำนวยการ โดยส่งผ่านฝ่ายวิชาการ
14. เสนอความคิดเห็นในการพิจารณาความดีความชอบของครู-อาจารย์ในหมวดวิชา
15. วิเคราะห์หลักสูตรและข้อสอบต่าง ๆ ในหมวดวิชาที่รับผิดชอบ เพื่อให้สอนได้
ตรงตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร
16. ศึกษาค้นคว้าประเมินผล วิเคราะห์วิจัย เพื่อหาทางปรับปรุงแก้ไขปัญหาทาง
วิชาการในหมวด

เนกเลย์ และดีน (Neagley and Dean, 1964) ได้เสนอแนะไว้ว่า ตำแหน่ง
หัวหน้าหมวดวิชาเป็นตำแหน่งที่มีคุณค่าทางด้านแนะนำและควบคุม หน้าที่และความรับผิดชอบ
ของหัวหน้าหมวดวิชา ควรมีดังต่อไปนี้

1. ทำการสอนให้เป็นตัวอย่างที่ดี และสามารถสาธิตการสอนได้
2. จัดทำตำราและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่จะช่วยให้การสอนดีขึ้น
3. เยี่ยมห้องเรียน ทำงานร่วมกับครูอื่น ๆ แนะนำวิทยากรแขนงต่าง ๆ จัดให้

มีทัศนศึกษา จัดทำโสตทัศนวัสดุให้ตามความเหมาะสม

4. ร่วมกับครูในหมวดวิชาปรับปรุงหลักสูตร ประมวลการสอน และตำรา
5. ช่วยเหลือในการประชุมนิเทศครูใหม่
6. ช่วยแนะนำจัดหาครูแทน เมื่อครูคนใดคนหนึ่งขาด
7. ถ้าหากมีการฝึกสอนภายในโรงเรียน ก็ควรให้ความช่วยเหลือแก่นิสิตฝึกสอน
8. ให้คำปรึกษาแก่ครู ทั้งในด้านส่วนตัวและการสอน เป็นการบำรุงขวัญหรือ

กำลังใจให้มีประสิทธิภาพ

9. ยอมรับและส่งเสริมครูที่มีความคิดริเริ่มในด้านการสอน หรือด้านอื่น ๆ
10. ให้มีการประชุมในหมวดวิชาอย่างสม่ำเสมอ
11. รับหน้าที่เป็นสื่อกลางติดต่อภายในหมวดวิชา
12. ช่วยเหลือเพื่อนร่วมงานในหมวดวิชาทำการค้นคว้าวิจัย
13. ช่วยเหลือกิจกรรมพิเศษนอกเหนือจากการเรียนการสอน โดยการช่วยเหลือ

กิจกรรม และให้ความสะดวก เช่น กิจกรรมของชุมชน โปรแกรมของชุมชน และการศึกษา
แนวอาชีพ

14. ให้ความช่วยเหลือแก่ครูที่มีปัญหาเรื่องระเบียบวินัย
15. ช่วยเหลือนักเรียนในการตัดสินใจเลือกวิชาเรียนภายในหมวดของตน
16. ให้ความช่วยเหลือแก่โครงการแนะแนว
17. เป็นผู้นำในการเตรียมการวางแผนการทดสอบ

เมื่อพิจารณาหน้าที่และความรับผิดชอบของหัวหน้าหมวดวิชาดังกล่าวมาข้างต้น จะเห็นว่าหน้าที่หลักของหัวหน้าหมวดวิชาเข้าลักษณะการบริหารงาน ซึ่งได้แก่การดำเนินการ
กิจกรรม ทุกชนิดในหมวดวิชาที่เกี่ยวข้องกับการปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ
ไม่ว่าจะเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับครูหรือนักเรียนก็ตาม

การจัดผลศึกษาในโรงเรียน

วรงค์ดี เพียรชอบ (2527) ได้ให้ข้อเสนอแนะถึงการจัดผลศึกษาในโรงเรียนว่า "พื้นฐานการจัดผลศึกษาในโรงเรียนอย่างหนึ่งก็คือ การจัดให้นักเรียนทุกคนได้มีโอกาสมีส่วนร่วมในกิจกรรมผลศึกษาอย่างเท่าเทียมกันและทั่วถึงกัน ตามความต้องการความสามารถและความสนใจของนักเรียนแต่ละคน ทั้งนี้รวมทั้งการได้รับคำสอนการได้รับความช่วยเหลือแนะนำ การใช้สถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการผลศึกษาด้วย"

จันทร์นิมน์ พลพะวงศ์ (2529) ได้สรุปความมุ่งหมายของการจัดผลศึกษาในโรงเรียนไว้ดังนี้ คือ

1. เพื่อต้องการให้นักเรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ และรู้ถึงคุณประโยชน์ของการผลศึกษาที่มีต่อชีวิตมนุษย์
2. เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสเข้าร่วมในกิจกรรมที่ตนชอบ หรือมีความถนัด
3. เพื่อเป็นทักษะและความรู้ เพื่อใช้ประกอบในเวลาว่าง
4. เป็นการสร้างนิสัยตามหลักประชาธิปไตย
5. เพื่อสร้างนิสัยให้รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
6. เพื่อให้รู้หลักเกี่ยวกับความเป็นอยู่ในแง่ของอนามัย
7. เพื่อเป็นประโยชน์ต่อชุมชนและสังคมส่วนใหญ่
8. เพื่อเป็นการแก้ไขสิ่งบกพร่องบางอย่างในตัวเด็ก
9. เพื่อปลูกฝังความสามัคคี
10. เพื่อส่งเสริมความมีน้ำใจนักกีฬา

บุชเชอร์ (Bucher, 1975) ได้เสนอข้อควรคำนึงในการจัดโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนไว้ดังนี้

1. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนผลศึกษาในโรงเรียนนั้น ควรที่จัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับระดับความสามารถและความสนใจของนักเรียน
2. อาจารย์ผู้สอนวิชาผลศึกษาจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาของกิจกรรมทางผลศึกษาที่ได้จัดขึ้น รวมไปถึงวิธีการใช้วัสดุอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนเป็นอย่างดี

3. ควรได้มีการจัดเตรียมสถานที่ อุปกรณ์ พร้อมทั้งการแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นได้ก่อนที่จะได้กำหนดกิจกรรม

4. อาจารย์ผู้สอนจะต้องศึกษาและมีความเข้าใจในวัย เพศ หรือระดับของนักเรียน และสามารถเตรียมการเรียนการสอน ให้เหมาะสมกับกิจกรรม และระดับของนักเรียน

5. กิจกรรมที่ได้จัดขึ้นจะสามารถช่วยทำให้นักเรียนได้มีพัฒนาการในด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ทั้งในด้านการพัฒนาเป็นรายบุคคล และพัฒนากลุ่ม

6. กิจกรรมที่จัดขึ้นสามารถทำให้นักเรียนได้มีทักษะพื้นฐานในการเคลื่อนไหวได้อย่างถูกต้อง และปฏิบัติตนอยู่ในกฎกติกา ระเบียบวินัยที่ดี

7. ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรม และเกิดความภาคภูมิใจในความสามารถของตนเองได้

โดยทั่วไป โปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนนั้น เป็นส่วนที่สำคัญส่วนหนึ่งของโปรแกรมการศึกษาของโรงเรียน ซึ่งได้ให้การศึกษาตั้งแต่ระดับประถมศึกษาไปจนถึงระดับมัธยมศึกษา โดย บุชเชอร์ (Bucher, 1975) ได้เสนอไว้ว่า โปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนควรประกอบไปด้วยโปรแกรมต่อไปนี้ คือ

1. โปรแกรมการสอนพลศึกษาในชั้นเรียน
2. โปรแกรมการจัดการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน
3. โปรแกรมการจัดการแข่งขันกีฬากลางนอกและระหว่างสถาบัน
4. โปรแกรมการจัดกิจกรรมนันทนาการ
5. โปรแกรมการจัดกิจกรรมบรรดิกการทางพลศึกษา

วาร์คคี เปียร์ชอบ (2527) ได้เสนอว่า โรงเรียนควรจัดโปรแกรมการสอนพลศึกษาในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

1. การจัดโครงการสอนพลศึกษาในโรงเรียน
(Physical Education Class Instructional Programs)
2. การจัดโครงการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน
(Interamural Athletic Programs)

3. การจัดโครงการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน
(Interscholastic Athletic Programs)
4. การจัดโครงการพลศึกษาพิเศษ
(Adapted Physical Education Programs)

โครงการสอนพลศึกษาในโรงเรียน

โครงการสอนพลศึกษาในโรงเรียน หมายถึง การจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาตามหลักสูตรที่กำหนดขึ้น เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ในทักษะกิจกรรมต่าง ๆ ทางพลศึกษา โครงการสอนพลศึกษาในโรงเรียนนั้น ต้องคำนึงถึงความแตกต่างในทุก ๆ ด้านของกิจกรรมที่จัดขึ้นสำหรับนักเรียน โดยจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน ทั้งในด้านทักษะ ความแข็งแรง สมบูรณ์ของสภาพร่างกาย รวมไปถึงความสามารถในการรับรู้ การเข้าใจ กิจกรรมที่จัดขึ้นเหล่านี้จะเป็นการเตรียมให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ในการใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขต่อไป

โครงการสอนพลศึกษาในโรงเรียน ถือว่าเป็นหัวใจสำคัญของการจัดโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียน ทั้งนี้เพราะการสอนพลศึกษาในโรงเรียนเป็นการวางรากฐานทางพลศึกษาที่สำคัญยิ่งในชีวิตของเด็ก ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดก็คือ เด็กที่มีความรู้ ทักษะ และทัศนคติที่ดีต่อการพลศึกษาในระหว่างที่เรียนอยู่ในโรงเรียนนั้น หลังจากออกจากโรงเรียนหรือไปประกอบอาชีพแล้ว ก็ยังมีความรักในการกีฬาอยู่และนำทักษะความรู้ความสามารถของกีฬานั้น ๆ ไปเล่น หรือใช้ให้เป็นประโยชน์ ดังนั้น การสอนพลศึกษาควรจะเน้นให้เด็กมีทักษะเบื้องต้นในการเล่นกีฬาประเภทต่าง ๆ เพราะทักษะเป็นหัวใจสำคัญของการสอนพลศึกษา เน้นการมีทัศนคติที่ดีต่อการกีฬา เพราะทัศนคติเป็นตัวเชื่อมโยงระหว่างความรู้กับการปฏิบัติ นอกจากนี้ยังจะต้องปลูกฝังระเบียบวินัย การเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี ตลอดจนรักษารูปปฏิบัติด้วย (สมคิด ชิดประสงค์, 2517)

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527) ได้กล่าวไว้ว่า หลักที่สำคัญในการจัดโครงการสอนพลศึกษาในโรงเรียนเพื่อให้บรรลุผลได้ดี มีดังนี้ คือ

1. โครงการสอนผลึกษาที่ดีนั้น จะต้องมีการวางความมุ่งหมายที่แน่นอนและชัดเจน และความมุ่งหมายเหล่านั้น ควรจะเป็นความมุ่งหมายที่สามารถนำไปปฏิบัติได้และบรรลุผลได้ อย่างแท้จริง ความมุ่งหมายนั้นจะต้องเป็นความมุ่งหมายที่ได้เขียนไว้เป็นลายลักษณ์อักษร และเป็น ที่เข้าใจและเป็นที่ยอมรับโดยทั่วถึงกันในหมู่ผู้ร่วมงานด้วยกัน

2. พื้นฐานปรัชญาการสอนผลึกษาอย่างหนึ่ง คือ การสอนนักเรียนเพื่อให้นักเรียน ได้มีการพัฒนาในด้านต่าง ๆ โดยใช้กิจกรรมผลึกษาเป็นสื่อกลาง ฉะนั้นเพื่อให้โครงการ ผลึกษาสอนผลึกษาในโรงเรียนได้เป็นไปตามพื้นฐานปรัชญา การสอนผลึกษาดังกล่าวนี้ ความมุ่งหมายของโครงการสอนผลึกษาในโรงเรียนควรจะประกอบด้วยความมุ่งหมายที่ ครอบคลุมในทุกด้าน คือ ด้านประชาวิสัย หรือนุทธิวิสัย ด้านวิภาวิสัย หรือจิตวิสัย ด้านจลนวิสัย หรือทักษะวินัย ด้านสมรรถภาพทางกายวิสัย และด้านสังคมวิสัย

3. ความมุ่งหมายของการสอนผลึกษาในแต่ละด้านต่าง ๆ ดังกล่าวเหล่านี้ ควร จะเป็นความมุ่งหมายที่มีความสำคัญและจำเป็นต่อชีวิตประจำวันของนักเรียน

4. หลักการทางด้านสรีรวิทยา จิตวิทยาและสังคมวิทยา นับว่ามีความสำคัญต่อ การจัดโครงการสอนผลึกษาในโรงเรียนมาก ฉะนั้นในการจัดโครงการสอนให้ได้ผลดีควร จะได้นำถึงหลักการเหล่านี้ควบคู่กันไปด้วย

5. โครงการสอนผลึกษาในโรงเรียนควรจะได้นำถึงการจัดการสอนกิจกรรม ที่มีคุณค่าทางนันทนาการ หรือกิจกรรมที่นักเรียนสามารถนำไปใช้ในเวลาว่างได้ง่ายและ สะดวกด้วย

6. การจัดโครงการสอนผลึกษาในระดับชั้นประถมศึกษา ควรประกอบด้วยกิจกรรม ผลึกษาที่เป็นพื้นฐานหลาย ๆ อย่างต่าง ๆ กัน เพื่อเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนได้มีโอกาส สสำรวจและพัฒนาความสามารถและความสนใจในด้านต่าง ๆ ที่เป็นพื้นฐานในขั้นสูงต่อไป

7. สำหรับในระดับชั้นมัธยมศึกษา การจัดโครงการสอนผลึกษาในโรงเรียนควร จะมีความต่อเนื่องและมีระดับสูงต่อจากระดับประถมศึกษา ทั้งนี้โดยมุ่งให้นักเรียนได้เรียนใน กิจกรรมที่ตนเองมีความถนัดและสนใจ สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

8. การจัดโครงการสอนผลึกษา ควรจะได้นำการวางแผนที่แน่นอนมีการวางแผน ให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ และแผนเหล่านี้ควรจะได้มีการเขียนไว้เป็นลายลักษณ์อักษรสำหรับ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องหรือครูผลึกษาสามารถนำไปใช้ได้

9. ครูผู้สอนนับว่ามีความสำคัญมาก โครงการสอนผลศึกษา จะมีความสำเร็จตามความมุ่งหมายมากน้อยเพียงใดนั้นจะขึ้นอยู่กับครูผลศึกษาซึ่งเป็นเจ้าของโครงการมาก ครูผลศึกษาจะต้องเป็นผู้ที่มีอุดมคติมีศรัทธาในวิชาผลศึกษา มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าในการที่จะดำเนินการในโครงการสอนผลศึกษา ตลอดจนทำตัวเป็นตัวอย่างที่ดีในการปฏิบัติตนตามอุดมคติของวิชาผลศึกษา เพื่อให้โครงการสอนผลศึกษาได้เป็นประโยชน์ต่อนักเรียนอย่างแท้จริงด้วยความบริสุทธิ์ใจด้วย

10. เพื่อเป็นการช่วยและส่งเสริมให้นักเรียน ได้มีความพร้อมที่จะเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมในระบอบประชาธิปไตยในโอกาสต่อไปข้างหน้า ครูควรจะได้เปิดโอกาสให้นักเรียน ได้มีส่วนร่วมในโครงการการเรียนการสอนผลศึกษาในโรงเรียน หรือมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ตามที่ครูพิจารณาเห็นเป็นการสมควร

11. ทศคติของนักเรียนที่มีต่อวิชาผลศึกษานับว่ามีความสำคัญมาก ในการที่นักเรียนจะนำความรู้ทักษะและประสบการณ์ต่าง ๆ ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

ข้อเสนอแนะในการจัดโครงการสอนผลศึกษาในโรงเรียน

กิจกรรมการเรียนการสอน ถึงแม้ว่าจะได้จัดเตรียมการสอนเอาไว้อย่างไรก็ตาม ถ้าไม่มีอาจารย์ผู้สอนที่มีความรู้ความเข้าใจ และนำไปใช้อย่างถูกต้องแล้ว กิจกรรมต่าง ๆ ที่ได้วางเอาไว้ก็จะไม่สามารถบรรลุผลตามจุดมุ่งหมายได้ ดังนั้น พัคเก็ต (Puckett, 1976) จึงได้ให้ข้อเสนอแนะสำหรับอาจารย์ผู้ทำการสอนไว้ดังนี้

1. การใช้เวลาในการอธิบายในกิจกรรมให้น้อยกว่าปกติ แต่ให้ดำรงความสำคัญของเนื้อหาเอาไว้ เมื่อกิจกรรมที่ต้องสอนนั้นมีเนื้อหาที่กว้างขวางเกินไป เพื่อให้นักเรียนยังคงมีความสนใจ และได้รับประโยชน์จากการสอนได้อย่างดียิ่ง

2. ควรใช้กิจกรรมในการสอนให้ตรงกับที่นักเรียนสนใจ และมีความต้องการกิจกรรมในรูปแบบนั้น ๆ

3. เปลี่ยนกิจกรรมใหม่ก่อนที่นักเรียนจะขาดความสนใจ

4. ในขณะที่ดำเนินกิจกรรมเป็นกลุ่มหรือรายบุคคลใดก็ตาม พยายามสอดแทรกการอธิบายให้นักเรียนได้เห็นภาพที่แท้จริงของสถานการณ์ของกิจกรรมที่กำลังดำเนินอยู่เสมอ

5. ชี้แจงให้นักเรียนได้มองเห็นถึงข้อดีข้อเสียของการใช้กิจกรรมการเล่นชนิดประเภท
ซึ่งจะก่อให้เกิดอันตรายได้
6. จัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน
7. ให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ความสามารถของตนเองในการค้นพบวิธีการใหม่ ๆ
ในการร่วมกิจกรรม
8. ส่งเสริมให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรมโดยการจัดสนาม
อุปกรณ์ และสภาพแวดล้อมให้พร้อมอยู่เสมอ
9. อธิบาย พร้อมทั้งให้กำลังใจนักเรียนอยู่เสมอ เพื่อขจัดความกลัว และความ
ยุ่งยากลำบากใจในการเข้าร่วมกิจกรรมที่นักเรียนยังไม่เคยได้เข้าร่วมเลย
10. ใช้วัสดุทัศนูปกรณ์เข้าช่วยในการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจ
และเป็นการช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
11. ศึกษา ค้นคว้า เอกสาร ตำรา หรือคู่มืออย่างสม่ำเสมอ

โครงการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน

โครงการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน หมายถึง การจัดกิจกรรมทางพลศึกษาเพื่อ
แข่งขันขึ้นในโรงเรียน การแข่งขันอาจจะจัดตามกลุ่ม ตามสี ตามระดับชั้น หรือระหว่างห้อง
เพื่อส่งเสริมและสอดคล้องกับการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาการจัดโครงการการสอนพลศึกษา
ในโรงเรียนนั้น ถือว่าเป็นโครงการหลักที่สร้างเสริมให้นักเรียนได้มีพัฒนาการในด้านต่าง ๆ
และการจัดโครงการการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนก็จะเป็นศูนย์ปฏิบัติการต่อเนื่องจาก
โครงการการสอนในชั้นเรียน เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนมีประสบการณ์จากการ
แข่งขันกีฬา และนำประสบการณ์มาใช้ในชีวิตประจำวันได้ดีขึ้น นอกจากนั้น การแข่งขันกีฬา
ภายในโรงเรียนจะเป็นแรงจูงใจที่ให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียนพลศึกษามากยิ่งขึ้น
และยังเป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่า การจัดพลศึกษาในโรงเรียนนั้นดีหรือไม่เพียงใด

วรศักดิ์ เฝียรชอบ (2527) ได้กล่าวถึงความมุ่งหมายของการจัดโครงการแข่งขัน
กีฬาภายในโรงเรียน ดังต่อไปนี้

1. เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้นำความรู้และประสบการณ์ที่ได้เรียนในช่วงไมองผลศึกษามาแล้ว มาใช้เพื่อความสนุกสนานและเพื่อออกกำลังกายตามความถนัดและความสนใจของตนเอง

2. เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนส่วนใหญ่ของโรงเรียนได้แข่งขันกีฬาต่าง ๆ เพื่อจะได้รับความรู้และประสบการณ์ของการแข่งขันโดยตรงด้วยตนเอง ทั้งนี้เพราะถือว่าการแข่งขันเป็นการแข่งขันเป็นประสบการณ์ที่มีค่าต่อชีวิตมากอย่างหนึ่ง นักเรียนทุกคนจึงควรจะได้รับประสบการณ์นี้โดยตรงด้วยตนเอง

3. เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสทดสอบความสามารถของตนเองกับเพื่อนร่วมชั้นหรือเพื่อนร่วมโรงเรียนที่อยู่ในวัยและระดับเดียวกัน

4. เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีคุณลักษณะต่าง ๆ ประจำตัว เช่น การมีน้ำใจ นักกีฬา การรู้จักแพ้ รู้จักชนะ รู้จักอภัย การมีระเบียบวินัยในตนเอง การเคารพต่อกฎและระเบียบข้อบังคับ และอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะว่าการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนเป็นการแข่งขันที่มีผลได้ผลเสียน้อย ทำให้การแข่งขันมักจะเป็นไปตามอุดมคติของการแข่งขันกีฬาที่แท้จริงมากกว่าการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนดังได้กล่าวมาแล้ว

5. เพื่อเป็นการเสริมสร้างให้นักเรียนได้รับความรู้ ทักษะ และทัศนคติที่ดีต่อการแข่งขันกีฬาและได้นำการกีฬาไปใช้เล่นในเวลาว่างเพื่ออุดมคติของการกีฬาอย่างแท้จริง คือ กีฬาเพื่อสุขภาพ กีฬาเพื่อมิตรภาพและกีฬาเพื่อความสนุกสนาน

6. เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนได้มีความกระตือรือร้น มีความสนใจในการเล่นกีฬาและแข่งขันกีฬาภายในขอบข่ายและตามอุดมคติของการกีฬามากยิ่งขึ้น

การเลือกประเภทกีฬา

จันทรนิมพ์ พละพงศ์ (2529) ได้เสนอว่า ในการเลือกประเภทกีฬาเพื่อจัดแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน ควรหลักในการเลือกดังนี้

1. เลือกประเภทกีฬาที่มีผู้เล่นได้มาก
2. เป็นกีฬาที่สอนอยู่ในโรงเรียนนั้น
3. เป็นกีฬาที่เหมาะสมกับฤดูกาลนั้น
4. เป็นกีฬาที่จัดหาเครื่องอุปกรณ์แข่งขันได้สะดวก

5. เป็นกีฬาที่มีคนนิยมและเหมาะสมกับภูมิประเทศด้วย

ประเภทกีฬาที่ควรจัด เช่น

1. กีฬาชุด เช่น ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล ฯลฯ
2. กีฬาประเภทเดี่ยว เช่น เทนนิส เทเบิลเทนนิส
3. กรีฑาประเภทลู่และลาน
4. เกมสกีการเล่นเบ็ดเตล็ด
5. กีฬาทางน้ำ เช่น ว่ายน้ำ แข่งเรือ

นอกจากนั้นการเลือกประเภทกีฬาแล้วแต่ความเหมาะสมของโรงเรียน

องค์ประกอบของการจัดกิจกรรมการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน

การจัดกิจกรรมการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนจะต้องพิจารณาถึงองค์ประกอบที่ทำให้การจัดบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ได้ พัคเก็ต (Puckett, 1976) เห็นว่า ส่วนประกอบที่สำคัญเหล่านี้จะต้องประกอบไปด้วย

1. ผู้จัดดำเนินการการแข่งขัน
2. งบประมาณในการจัดดำเนินการแข่งขัน
3. สถานที่ในการจัดกิจกรรม
4. อุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดกิจกรรม
5. ประเภทของกิจกรรมที่ใช้ในการแข่งขัน
6. รายการการแข่งขัน
7. การประชาสัมพันธ์การแข่งขัน
8. กรรมการผู้ตัดสินและเจ้าหน้าที่ฝ่ายต่าง ๆ
9. การรายงานผลการแข่งขันและการให้รางวัล

เจ้าหน้าที่ในการดำเนินงาน

ฟอง เกิดแก้ว (2520) ได้เสนอไว้ว่า

เจ้าหน้าที่ในการดำเนินงาน ควรประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ดังต่อไปนี้

1. อาจารย์ที่ปรึกษาหรือผู้ประสานงาน ควรตั้งบุคคลคนเดียวให้รับหน้าที่ดำเนินงาน แต่ภาระหน้าที่ความรับผิดชอบอาจแบ่งเบามอบหมายให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องอื่นรับไปปฏิบัติได้ตามแต่จะเห็นสมควร ผู้ประสานงานหรืออาจารย์ที่ปรึกษา ควรเป็นผู้มีการศึกษาอบรมทางพลศึกษา มีบุคลิกภาพสูง มีความสามารถประสานงานกับฝ่ายนักเรียนได้ดี
2. ผู้ช่วยอาจารย์ที่ปรึกษาหรือผู้ช่วยประสานงาน ผู้ประสานงานอาจมอบหมายภาระความรับผิดชอบบางอย่างให้ผู้ช่วยประสานงาน ผู้ช่วยประสานงานมีหน้าที่ช่วยดูแลการเข้าร่วมแข่งขันกีฬา และให้คำปรึกษานักเรียนหัวหน้าชุด
3. นักเรียนหัวหน้าชุด เป็นหน่วยเชื่อมโยงสำคัญระหว่างผู้ประสานงาน หรือผู้ช่วยประสานงานกับชุดแข่งขันต่าง ๆ ควรส่งเสริมให้ฝึกการเป็นผู้นำ
4. คณะกรรมการนักเรียน ประกอบด้วยผู้แทนนักเรียนจากนักเรียนแต่ละหน่วยที่เข้าแข่งขันกีฬา และมีหน้าที่ให้คำปรึกษาทั่วไป เป็นหน่วยงานติดต่อระหว่างฝ่ายผู้ประสานงานกับนักเรียนทั้งหมด
5. เจ้าหน้าที่ เจ้าหน้าที่ดำเนินการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนนั้น มักจะคัดเลือกจากนักเรียนที่มีชื่อเสียงทางกีฬา และมีความรู้ในเรื่องกีฬานั้นดีอยู่แล้ว ผู้ประสานงานหรืออาจารย์ที่ปรึกษาจะฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ให้รู้จักกติกากีฬาประเภทต่าง ๆ

การจัดกำหนดการแข่งขัน

ฟอง เกิดแก้ว (2520) ได้เสนอไว้ว่า

วิธีกำหนดการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน ที่นิยมใช้กันทั่วไปมีดังนี้

1. หลักลีกเรียนแล้ว
2. ชั่วโมงกิจกรรม คือ ลดเวลาเรียนในชั้นให้สั้นลงเหลือเวลามาใช้เป็น "ชั่วโมงกิจกรรม" สำหรับการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน หรือกิจกรรมของชุมนุม
3. เวลาก่อนเข้าเรียน เวลาเย็น หรือวันหยุดราชการ

ผู้ตัดสินกีฬา

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527) ได้เสนอว่า ผู้ตัดสินกีฬาในการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนอาจจะได้จากบุคคลต่อไปนี้ คือ

1. ครูพลศึกษาในหมวดวิชา
2. ครูในสายวิชาอื่นที่มีความรู้ความเข้าใจและมีความสนใจ
3. นักศึกษาหรือนิสิตในสถาบันผลิตครูพลศึกษาที่อยู่ใกล้เคียงหรือที่มาทำการ

ฝึกสอนอยู่

4. คิษย์เก่าของโรงเรียนที่เคยเป็นนักกีฬาและมีความรู้และประสบการณ์ในการ

ตัดสิน

5. นักกีฬาของโรงเรียนที่อยู่ในระดับชั้นที่สูงกว่า และได้รับการอบรมจากครูมาแล้ว

วิธีจัดพวกเข้าแข่งขัน

จันทร์พิมพ์ พละวงศ์ (2529) ได้เสนอว่า วิธีจัดพวกเข้าแข่งขันมีหลายวิธี เช่น

1. จัดการแข่งขันภายในห้องเรียน
2. จัดภายในชั้นเรียน
3. จัดระหว่างชั้นเรียน
4. จัดแบ่งเป็นคณะหรือให้ระบบสปี

คุณสมบัติผู้เข้าแข่งขัน

ไพฑูรย์ จัยสิน (2530) ได้เสนอว่า เพื่อให้การแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน สนุกสนานมีความหมายต่อเด็ก ควรให้โอกาสแก่เด็กทุกคนเข้าร่วมการแข่งขันให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ด้วยเหตุนี้ทางโรงเรียนจึงควรวางกฎเกณฑ์ไว้สำหรับผู้เข้าแข่งขัน ดังต่อไปนี้

1. เป็นตัวแทนของโรงเรียนเข้าแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนแล้ว ไม่มีสิทธิ์เข้าแข่งขัน แต่ให้มีหน้าที่ช่วยในการจัดการแข่งขัน
2. ผู้ที่เคยชนะเลิศในกีฬาระเภทนั้นมาแล้ว ไม่มีสิทธิ์เข้าแข่งขันเช่นกัน
3. เวลาเล่นควรเล่นได้เท่ากับชั้นเรียนของโรงเรียนนั้น ๆ เช่น โรงเรียนมัศ. 1-5 ก็มีสิทธิ์เล่นได้เพียง 5 ปี เท่านั้น
4. นักเรียนที่สุขภาพไม่ดี ไม่สมบูรณ์ ห้ามเข้าทำการแข่งขัน
5. นักกีฬาคคนหนึ่งเล่นกีฬาได้ไม่เกิน 1 ประเภท จะได้เปิดโอกาสให้ผู้อื่นได้

เข้าร่วมเล่นบ้าง

วิธีการจัดการแข่งขัน

จันทร์นิมพ์ พละพงศ์ (2529) ได้เสนอไว้ว่า

การจัดการแข่งขันกีฬา จะเป็นกีฬาประเภทชุดหรือประเภทเดี่ยว เพื่อให้การแข่งขันได้ดำเนินไปด้วยดี และถูกต้องตามแบบแผน ควรมีวิธีการแข่งขันซึ่งมีหลายวิธี เช่น

1. แบบแพ้คัดออก
2. แบบพบกันหมด
3. แบบชนะคัดออก
4. แบบขึ้นบันได
5. แบบแพ้สองครั้งคัดออก
6. แบบชมเชย

การให้รางวัล

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527) ได้เสนอไว้ว่า การให้รางวัลควรจะได้คำนึงถึงหลักการที่สำคัญ ดังนี้ คือ

1. เกณฑ์การให้รางวัลนั้นควรจะเป็นเกณฑ์ที่มาจากพื้นฐานปรัชญาของการพลศึกษาหรือการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน
2. รางวัลที่ให้นั้นควรจะเป็นสัญลักษณ์ของความสำเร็จตามพื้นฐานปรัชญาของการพลศึกษาหรือการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนอย่างแท้จริง
3. ครูไม่ควรจะให้รางวัลเป็นเครื่องกระตุ้นหรือเป็นแรงจูงใจแต่เพียงอย่างเดียวจนมากเกินไป คุณค่าของการกีฬาควรจะเป็นแรงจูงใจที่สำคัญมากกว่าอย่างอื่น
4. รางวัลที่ให้ควรจะเป็นสิ่งของที่มีราคาถูกเสียดำเนินค่าใช้จ่ายน้อย
5. รางวัลควรจะเป็นสิ่งที่มีความเกี่ยวข้องหรือช่วยกระตุ้นให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเล่นหรือการแข่งขันกีฬานั้นต่อไปอีก

โครงการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน

โครงการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน หมายถึง การจัดการแข่งขันระหว่างโรงเรียน เป็นการสนับสนุนเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พบปะแข่งขันกับนักเรียนโรงเรียนอื่น ๆ

ที่มีความสามารถทางกีฬาทัดเทียมกันและจัดได้ว่า การแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนเป็นองค์ประกอบอันหนึ่งของแผนการเรียนพลศึกษาในโรงเรียน โครงการที่จะสำเร็จลุล่วงได้นั้น จะต้องได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่าย ครูทุกคนในโรงเรียนจะต้องชี้แจงนโยบายของการแข่งขัน ความมีน้ำใจนักกีฬาและอื่น ๆ เพื่อให้การแข่งขันดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยตามวัตถุประสงค์

วอร์ดี้ เพียรชอบ (2527) ได้เสนอว่าตามปกติแล้ว การแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนควรจะเป็นผลพลอยได้จากการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน ซึ่งได้จัดให้นักเรียนส่วนมากของโรงเรียนเรียบร้อยแล้วเท่านั้น งบประมาณและทรัพยากรที่เหลือส่วนหนึ่งซึ่งเป็นส่วนน้อย จึงนำมาใช้กับการจัดโครงการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนสำหรับนักเรียนส่วนน้อยที่มีความสามารถดีเด่นกว่านักเรียนคนอื่น ๆ หลังจากการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน ในกรณีที่มีโรงเรียน ซึ่งงบประมาณและทรัพยากรที่มีอยู่ส่วนหนึ่งเพื่อการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน หรือโรงเรียนจัดให้มีโครงการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนโดยไม่ได้จัดโครงการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนให้นักเรียนส่วนใหญ่ของโรงเรียนได้มีส่วนร่วมก่อน ถือว่าการจัดโครงการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนนั้นผิดหลักการหรือปรัชญาการพลศึกษาของโรงเรียนโดยสิ้นเชิง

พัคเก็ต (Puckett, 1976) ได้เสนอว่าโครงการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนแตกต่างจากโครงการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนหลาย ๆ ด้านดังต่อไปนี้

1. มีโรงเรียนอื่น ๆ มาร่วมในการแข่งขันด้วย
2. นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการแข่งขันเป็นครั้งคราว
3. นักเรียนมีส่วนร่วมในการแข่งขันเป็นจำนวนน้อย
4. ระดับการแข่งขันสูงกว่าการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน

นอกจากนี้ การจัดการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนยังรวมไปถึงการจัดการแข่งขันในรูปวันกีฬา ทั้งสปอร์ตเดย์ (Sports Day) และเพลย์เดย์ (Playday) การแข่งขันกีฬาดันท์มิตร (Invitational Games) และการแข่งขันเหี้ย-เยือน (Telegraph Meets) ด้วย

องค์ประกอบของการจัดโครงการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน

พัคเกต (Puckett, 1976) ได้เสนอไว้ว่า การจัดโครงการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนนั้น จะต้องประกอบไปด้วย

1. ผู้นำซึ่งมีคุณวุฒิที่เหมาะสม
2. อุปกรณ์สำหรับกิจกรรมเพียงพอ
3. สถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกเพียงพอ
4. มีกรรมการและเจ้าหน้าที่ผู้ตัดสินอย่างเพียงพอ
5. มีการประชาสัมพันธ์
6. ประเภทและเวลาของการแข่งขัน
7. งบประมาณของการแข่งขัน

ทั้งนี้ การจัดโครงการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนจะต้องอยู่ภายใต้วิธีการบริหารและการจัดดำเนินการที่ถูกต้อง เป็นไปตามลำดับขั้นตอนด้วย

การจัดโครงการพลศึกษาพิเศษ

การจัดโครงการพลศึกษาพิเศษ หมายถึง การจัดพลศึกษาเพื่อให้นักเรียนที่มีความสามารถแตกต่างจากคนอื่น อันอาจจะเนื่องมาจากความไม่พร้อมทางด้านสมรรถภาพหรือทักษะ หรือเนื่องจากความผิดปกติของร่างกาย ได้รับประโยชน์จากการพลศึกษาของโรงเรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เพื่อให้เกิดพัฒนาการตามความเหมาะสม

ประเภทของเด็กออปกติ

สมคิด ชิดประสงค์ (2517) ได้แบ่งเด็กออปกติออกเป็น 4 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. พวกที่พิการทางร่างกาย (Physically Handicapped) ความพิการของเด็กพวกนี้ ได้แก่ เป็นง่อยเปลี้ยเสียแขนขา มือเท้าลีบ ขาโก่ง มือแป ขาแป ไหล่เอียง ตาบอด หูหนวก พูดติดอ่าง เป็นใบ้ ในหน้าซรุขระแต่กำเนิด ปากแหว่ง จมูกบี้ คอเอียง นิ้วด้วน หลังโก่ง ฯลฯ

2. พวกที่พิการหรือบกพร่องทางสมอง (Mentally Handicapped) ได้แก่ พวกปัญญาอ่อน ซึ่งพวกนี้ยากต่อการให้การศึกษามาก ตามปกติแล้วพวกนี้จะมี I.Q. ต่ำกว่า 70

นอกจากความบกพร่องทางสมอง ยังรวมถึงพวกเด็กที่มีพรสวรรค์หรือปัญญาเลิศ (Mentally Gifted) อีกด้วย เพราะพวกนี้ยากแก่การปรับตัวเข้ากับคนอื่น ๆ ซึ่งจะมี I.Q. ไม่ต่ำกว่า 160

3. พวกพิการหรือความบกพร่องทางอารมณ์ (Emotional Handicapped) เด็กพวกนี้จะมีปัญหาทางพฤติกรรม (Behavior Problem) มาก จะเป็นเด็กที่พาลเกร มีอารมณ์รุนแรงผิดปกติ ชอบก้าวร้าวมีจิตเลือนลอย ชอบสร้างวิมานในอากาศ เด็กพวกนี้อาจจะมีสภาพจิตใจดีมาก่อน หรืออยู่ในสิ่งแวดล้อมไม่ดี

4. ความพิการหรือความบกพร่องทางสังคม (Social Handicapped) ได้แก่ พวกที่ปรับตัวเข้ากับเพื่อนไม่ได้ ชอบอยู่โดดเดี่ยว ไม่ยอมคบเพื่อนฝูง มีปมด้อยอันเนื่องจากสาเหตุต่าง ๆ เช่น บิดามารดาหยากจน บิดามารดาหย่าร้าง เด็กที่อยู่กับบิดาที่มีภรรยาใหม่ หรืออยู่กับมารดาที่มีสามีใหม่ เด็กไปอาศัยอยู่กับผู้อื่นซึ่งไม่ใช่บิดามารดา

องค์ประกอบของการจัดโครงการผลศึกษานិเศษ

ฟอง เกิดแก้ว (2520) ได้เสนอองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ควรสนใจนำมาใช้ประกอบการวางแผนการจัดโครงการผลศึกษานิเศษ สำหรับนักเรียนที่ผิดปกติไว้ดังนี้

1. โครงการนี้เป็นโครงการที่จัดให้แก่แก่นักเรียนทุกคน ซึ่งอาจจะไม่ปลอดภัยหรือไม่ได้รับความสำเร็จในการเรียนกิจกรรมตามปกติของโรงเรียน โครงการนี้ไม่ควรจำกัดในเรื่องทรวดทรง ความพิการทางระบบโครงร่างและภาวะทางร่างกายของนักเรียน โครงการควรจัดเพื่อให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสายตา การฟัง เช่นเดียวกับนักเรียนที่เรียนช้า มีปัญหาทางพฤติกรรม การรับรู้ทางด้านกลไกซ้ำ และมีความพิการทางด้านประสาท ซึ่งรวมทั้งนักเรียนที่บาดเจ็บจากอุบัติเหตุ หรือเจ็บป่วยเป็นเวลานาน กล่าวโดยทั่วไป นักเรียนทุกคนที่สามารถไปโรงเรียนได้ ก็ควรมีส่วนในกิจกรรมและได้รับผลประโยชน์จากการเรียนในโครงการที่จัดขึ้น ดังนั้น จึงควรจัดโครงการนี้ไว้ในโครงการผลศึกษาของโรงเรียนสำหรับนักเรียนทุกคน นักเรียนที่มีสมรรถภาพทางกายต่ำ หรือที่มีความจำกัดในด้านกลไกต่าง ๆ ก็ควรมีโอกาสได้เรียนโครงการที่ดัดแปลงขึ้นสำหรับเขา

2. โครงการผลศึกษาสำหรับผู้มีความบกพร่องทางกาย ควรจัดสำหรับนักเรียนทุกระดับไม่จำกัดเฉพาะระดับวิทยาลัย หรือระดับมัธยมศึกษา ในชั้นประถมศึกษาควรจัดโครงการ

ให้นักเรียนเชื่อว่า เขาจะได้มีทักษะมากขึ้น และพร้อมที่จะเรียนในโครงการปกติเพื่อเข้าเรียนในระดับมัธยมต่อไป

3. โครงการพลศึกษาสำหรับผู้มีความบกพร่องทางกาย มิได้เป็นการจำกัดโครงการ แต่มุ่งที่จะให้นักเรียนได้เรียน และยอมรับความจริงเกี่ยวกับขีดจำกัดของตน เพื่อว่าจะได้สามารถร่วมเรียนกิจกรรมที่เหมาะสมกับร่างกาย และกิจกรรมนันทนาการ โดยไม่เกิดปมด้อยในภาวะของตน โครงการนี้จึงเป็นโครงการส่งเสริมการเรียน โครงการควรมีกิจกรรมที่ดัดแปลงให้เหมาะสมกับความสนใจ สมรรถวิสัย ความสามารถ และขีดจำกัดของแต่ละคน กิจกรรมควรเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวกับพัฒนาการการแก้ไข และการช่วยให้ฟื้นคืนสภาพตามธรรมชาติ รวมทั้งให้ได้เรียนโครงการพลศึกษาที่จัดตามปกติ ซึ่งเห็นว่าปลอดภัย และนักเรียนมีโอกาสจะได้รับผลสำเร็จในการเรียน

4. โครงการพลศึกษาสำหรับผู้มีความบกพร่องทางกาย ควรยืดหยุ่นได้ โดยที่นักเรียนทุกคนจะมีส่วนร่วมในกิจกรรมปกติที่เขาจะเรียนได้โดยปลอดภัย และได้รับความสำเร็จ

5. โครงการพลศึกษาสำหรับผู้มีความบกพร่องทางกายนั้น จัดให้กับนักเรียนที่มีความแตกต่างกันทางร่างกายมากกว่าที่คิดโดยทั่วไป 7-8% ของนักเรียนที่อยู่ในวัยเรียนมีทางกาย ทางจิต และทางอารมณ์ ที่จำเป็นต้องอาศัยโครงการที่จัดเป็นพิเศษสำหรับเขาอย่างน้อยที่สุด 2% ของร่างกายนักเรียนแต่ละคน ก็ได้รับประโยชน์จากการเรียนโครงการที่จัดให้และโครงการที่จัดขึ้นเพื่อสนองความต้องการของนักเรียนควรจะสามารถขยายได้โดยไม่กระทบกระเทือนต่อการสอนตามปกติด้วย

6. โครงการพลศึกษาสำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางกาย ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ทดลองทำ ไม่ใช่เป็นงานที่ยุ่งยาก ไม่ใช่เป็นงานนอกเหนือจากกิจกรรมปกติ หรือหมายถึง งานที่แยกต่างหากจากการจัดการสอนพลศึกษา แต่เป็นส่วนที่ผสมผสานอยู่ในโครงการการศึกษาทั้งหมด สำหรับผู้เกี่ยวข้องซึ่งโรงเรียนและระบบโรงเรียนส่วนมากต่างละเลยกัน ปัจจุบันโครงการนี้มีผู้ให้ความสนใจใฝ่มากขึ้น แสดงให้เห็น ทักษะพื้นฐานของร่างกาย และความสามารถทางกลไก ช่วยส่งเสริมให้ได้รับความสำเร็จทางเศรษฐกิจและทักษะทางสติปัญญา จากการวิจัยพบว่า การที่ได้ออกกำลังกายหนัก ๆ ในกิจกรรมพลศึกษา เป็นส่วนสำคัญของการเจริญเติบโต และการพัฒนาของร่างกายเยาวชน รวมทั้งความพิการทั้งหลาย

7. โครงการพลศึกษาสำหรับผู้บกพร่องทางกายนั้น มุ่งช่วยเหลือนักเรียนที่มีความบกพร่องต่าง ๆ ในทุก ๆ ด้าน เช่น สุขภาพอ่อนแอ ความสามารถทางกลไกบกพร่อง การพัฒนาทางกายช้า อารมณ์ผิดปกติ ความผิดปกติทางสมองและประสาท ความพิการทางกาย และกลไกต่าง ๆ หรือผู้มีปัญหาทางวัฒนธรรม ทางสังคม และทางเศรษฐกิจ ฯลฯ

อาจารย์ผู้จัดทำกิจกรรมพิเศษสำหรับนักเรียนที่ผิดปกติ ควรได้รับการฝึกฝนมาเป็นพิเศษ เพื่อที่จะได้มาซึ่งความรู้และความเข้าใจ เพราะเป็นสิ่งจำเป็นในการปฏิบัติหน้าที่ของตน เป็นต้นว่า ต้องเป็นคนมีความคิดของตนเอง เพื่อที่จะสามารถอธิบายถึงสิ่งที่เป็นหลักเบื้องต้น ในการแนะแนว อันเป็นทางนำไปสู่ความสำเร็จ และการสอนนักเรียนผิดปกติที่ได้ผลประการสุดท้าย ต้องมีคุณสมบัติที่ดี เป็นที่น่าเชื่อถือ มีความสามารถที่จะสร้าง และรักษาสัมพันธภาพระหว่างนักเรียน ผู้ปกครอง อายุรแพทย์ เจ้าหน้าที่ปกครองโรงเรียน ครูอื่น ๆ นักสังคมสงเคราะห์ และผู้นำทางด้านสวัสดิการอื่นได้เป็นอย่างดีด้วย

อาร์นเฮอม, อักซ์เตอร์ และโครว์ (Arnheim, Auxter and Crowe, 1969) ได้เสนอว่า ความร่วมมือประสานงานกันเป็นอย่างดีของบุคคล 5 กลุ่มด้วยกัน จะทำให้โครงการการจัดกิจกรรมพิเศษสำหรับนักเรียนที่ผิดปกติมีประสิทธิภาพดีอย่างสมบูรณ์ที่สุด บุคคลทั้ง 5 กลุ่มนี้ ประกอบด้วย

1. ผู้บริหารโรงเรียน
2. คณะอาจารย์ภายในโรงเรียน
3. อายุรแพทย์
4. ผู้ปกครอง
5. ตัวนักเรียนเอง

โครงการจัดกิจกรรมนันทนาการ

โครงการจัดกิจกรรมนันทนาการ หมายถึง การจัดกิจกรรมในรูปแบบอื่น ๆ เพื่อสนองความต้องการ หรือความสนใจของนักเรียน หรือเพื่อชดเชยให้แก่เด็กที่มีความต้องการทั้งในด้านการออกกำลังกายและต้องการหาความสนุกสนานรื่นเริง หลังจากเวลาเรียนตามปกติ ในโรงเรียนจึงจะขาดโครงการนี้ไม่ได้เลย เพราะตามธรรมชาติของนักเรียนแล้ว มีความ

ต้องการในการเคลื่อนไหว การตอบสนอง ความต้องการและความสนใจ และที่สำคัญที่สุดคือ ต้องการพื้นฐานของความสนุกสนานรื่นเริง รู้จักหาความบันเทิง เพื่อให้มีสุขภาพจิตที่ดีต่อไป แต่การจัดนั้นจะต้องขึ้นอยู่กับนโยบายของการบริหารของโรงเรียน ปรัชญาของโรงเรียน ความรู้ความสามารถของอาจารย์พลศึกษา คณะอาจารย์ในโรงเรียน และนักเรียนเป็นส่วนสำคัญที่ประกอบกันขึ้นทั้งหมด

ประโยชน์ของการจัดกิจกรรมนันทนาการ

จันทรนิมพ์ พละพงศ์ (2529) ได้เสนอแนะถึงประโยชน์ของการจัดกิจกรรมนันทนาการ ไว้ดังนี้ คือ

1. ช่วยเสริมสร้างสุขภาพทางกายกับสุขภาพทางจิตของนักเรียน โดยการ เล่นสนุกสนาน ให้อารมณ์คลายความตึงเครียด
2. ฝึกหัดให้นักเรียนรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์แก่ตนเองและสังคมต่อไป
3. ช่วยเสริมสร้างอุปนิสัยของนักเรียนให้เป็นคนใจกว้างขวาง ไม่เห็นแก่ตัว
4. ช่วยให้นักเรียนขยันดี มั่นใจในตนเอง อันจะส่งเสริมบุคลิกภาพกับประสิทธิภาพของการงานต่อไป
5. วางรากฐานความเข้าใจอันดีระหว่างสมาชิกของชุมนุมไว้ให้แก่นักเรียนแต่ที่ยังเยาว์
6. เป็นส่วนช่วยป้องกันและแก้ปัญหาเยาวชนของชุมนุมชนทางหนึ่ง คือปลุกฝังนิสัยให้รู้จักใช้เวลาว่างเป็นประโยชน์ให้แก่นักเรียน ไม่ใช่ใช้เวลาว่างในทางประพฤตินาลเกเรหรือถึงกับก่ออาชญากรรมขึ้น

ฮเจลท์ และชิฟเวอร์ (Hjelt and Shivers, 1972) ได้เสนอไว้ว่า การจัดกิจกรรมนันทนาการนั้น ควรที่จะจัดให้สอดคล้องกับกิจกรรมนันทนาการขั้นพื้นฐานของสังคมที่มีอยู่ทั้งหมด เพื่อที่จะสามารถรองรับความต้องการของประชาชนในสังคมนั้น ๆ ได้ กิจกรรมนันทนาการในทั่ว ๆ ไป ภายในสังคมปัจจุบันประกอบไปด้วยในด้านต่าง ๆ เหล่านี้

1. ด้านศิลปะและความชำนาญทางด้านศิลปะ
2. ด้านดนตรี

3. ด้านกิจกรรมการเคลื่อนไหว เกมส์ การกีฬา และการออกกำลังกาย
4. กิจกรรมของสังคม การจัดงานต่าง ๆ
5. กิจกรรมการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
6. การเต้นรำ
7. กิจกรรมการแสดง
8. กิจกรรมบริการสังคม
9. กิจกรรมการศึกษา
10. กิจกรรมค่ายพักแรม

สถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก

การเรียนพลศึกษานั้นเป็นการเรียนโดยใช้กิจกรรมทางกายเป็นสื่อในการเรียน พลศึกษาเป็นการเรียนโดยการกระทำ ส่วนประกอบที่ช่วยการสอนนอกจากตัวครูและนักเรียน แล้ว จะต้องอาศัยเครื่องอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับกิจกรรมแต่ละประเภท (ไพฑูริย์ จัยสิน, 2530)

จันทร์นิมพ์ พละพงศ์ (2529) ได้เสนอไว้ว่า "สิ่งอำนวยความสะดวกในทาง ด้านพลศึกษา ได้แก่ สถานที่สิ่งใหม่ ๆ อาคารที่ใช้ในกิจกรรมทางพลศึกษา ได้แก่ สนามกีฬา ต่าง ๆ สนามเด็กเล่น สระว่ายน้ำ หรือโรงฝึกพลศึกษา ฯลฯ" และได้แบ่งเครื่องอำนวยความสะดวกเป็น 2 ชนิด คือ

1. เครื่องอำนวยความสะดวกในร่ม ได้แก่ ห้องพลศึกษา สนามบาสเกตบอลในร่ม ห้องกีฬาในร่ม ห้องสหนาการของโรงเรียน เป็นต้น
2. เครื่องอำนวยความสะดวกกลางแจ้ง ได้แก่ สนามกีฬากลางแจ้งทุกชนิด สนามเด็กเล่น เป็นต้น

ดูเออร์ และแพนกราซี (Dauer and Pangrazi, 1975) ได้เสนอไว้ว่า ลักษณะของสนามนั้น แบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. สนามกลางแจ้ง เป็นสนามที่มีบริเวณพื้นที่อยู่กระจายภายในโรงเรียน ซึ่งอยู่ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น สนามคอนกรีต สนามหญ้า สนามดิน สนามทราย ฯลฯ

2. สนามในร่ม ในที่นี้หมายถึง โรงฝึกพลศึกษา ซึ่งจะต้องมีอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่จำเป็นต้องติดตั้งเอาไว้ตามความเหมาะสม

เกี่ยวกับอัตราส่วนต่าง ๆ ระหว่างเนื้อที่สนามต่อจำนวนนักเรียน ได้มีผู้เสนอแนะและวิจัยไว้ดังนี้

สุคนธ์ ภู่อ้อม (2516) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจเนื้อที่ที่ใช้ทำการสอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล" ผลการวิจัยพบว่า อัตราส่วนของเนื้อที่โดยเฉลี่ย คือ สนามกลางแจ้งเท่ากับ 4.17 ตารางเมตร ต่อนักเรียน 1 คน เนื้อที่สนามในร่ม 0.13 ตารางเมตร ต่อนักเรียน 1 คน และโดยส่วนรวมเนื้อที่สนามเท่ากับ 4.30 ตารางเมตร ต่อนักเรียน 1 คน

สุชาติ โสภประยูร (2514) ได้เสนอว่า "สนามสำหรับเด็กโตหรือนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย และชั้นมัธยมศึกษาควรจะมีขนาดใหญ่ขึ้น เช่น ควรมีเกณฑ์เฉลี่ยเนื้อที่สนาม 5-9 ตารางเมตร ต่อนักเรียน 1 คน"

แมคคอนเนล (Macconnell, 1957) ได้ให้ข้อเสนอแนะถึงพื้นที่ที่จำเป็นในโรงเรียนมัธยมศึกษาว่า "จำนวนนักเรียน 600 คน ต้องการพื้นที่ประมาณ 35,000 ตารางฟุต หรือนักเรียน 1 คน ต้องการพื้นที่ประมาณ 58.33 ตารางฟุต หรือเท่ากับ 5.25 ตารางเมตร"

อุปกรณ์ทางพลศึกษา

จันทร์พิมพ์ พละพงศ์ (2529) ได้เสนอไว้ว่า

อุปกรณ์พลศึกษา ได้แก่ สิ่งของที่ใช้อยู่ในเครื่องอำนวยความสะดวกทั้งหลาย เช่น ประตูฟุตบอล แป้นเสียบาสเกตบอล ตาข่าย ลูกบอล เครื่องเล่น ในสนามเด็กเล่น เชือกไต่ราว เบาะ ฯลฯ อาจแบ่งได้ดังนี้

ก. วัสดุสิ้นเปลือง ได้แก่ ของที่ไม่ถาวร หมดสลายตัวไปโดยง่ายตาย เช่น กระดาษ สี ชอล์ก ปูนขาว ฯลฯ

ข. วัสดุสำเร็จรูป ได้แก่ ถูงักัว ผ้าแถบสี เชือกกระโดด ไม้ถือ เป้า ฯลฯ

- ค. เครื่องอุปกรณ์พลศึกษา มีดังนี้ คือ
1. เครื่องพลศึกษา รวมเครื่องยิมนาสติกทั้งหลายส่วนมากอยู่ในห้องพลศึกษา
ทั้งหลาย เช่น เบาะ ราว ห่วง หีบกระโดด ฯลฯ
 2. เครื่องกีฬาทั้งหลายทุกชนิด ลูกบอล ตาข่าย เสวประตุ สุนสำหรับสุน
ลูกบอล ไม้ตี ฯลฯ
 3. เครื่องกรีธา ได้แก่ อุปกรณ์ประเภทลู่วิ่งและลานทั้งหลาย เช่น รั้ว
ลูกน้ำหนัก จักร คอก ไม้พาด ฯลฯ

ดูเออร์ และแพนกราซี (Dauer and Pangrazi, 1975) ได้เสนอว่าอุปกรณ์
ที่มีขนาดใหญ่ ต้องติดตั้งเอาไว้ตามจุดต่าง ๆ ที่เหมาะสม คือ

1. อุปกรณ์กลางแจ้ง เป็นอุปกรณ์ที่ติดตั้งอยู่ภายในบริเวณสนามกลางแจ้ง เช่น
ราวทรงตัว ราวสำหรับไต่รูปครึ่งวงกลม ราวปีนป่าย แป้นบาสเกตบอล เสวพร้อมตาข่าย
วอลเลย์บอล เป็นต้น
2. อุปกรณ์ในร่ม เป็นอุปกรณ์ที่ใช้ติดตั้งอยู่ภายในบริเวณโรงฝึกพลศึกษา ซึ่งจะ
มีทั้งอุปกรณ์รายบุคคล เช่น ราวต่างระดับ หีบกระโดด ฯลฯ และอุปกรณ์สำหรับการเล่นทีม
คือ อุปกรณ์สำหรับสนามบาสเกตบอล สนามวอลเลย์บอล เป็นต้น

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2525) ได้กล่าวถึงการจัดอุปกรณ์และวัสดุวิชาพลศึกษาสำหรับ
โรงเรียนในระดับมัธยมศึกษาว่า "โรงเรียนควรจะได้จัดอุปกรณ์ และวัสดุสำหรับกิจกรรม
พลศึกษาต่าง ๆ เหล่านี้ให้เพียงพอทุกกิจกรรม แต่อย่างไรก็ดี เนื่องจากกิจกรรมพลศึกษา
ต่าง ๆ มีเป็นจำนวนมาก และในขณะเดียวกันหลักสูตรก็ได้แบ่งกลุ่มกิจกรรมต่าง ๆ ในหลักสูตร
ออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ ประเภทบังคับหรือบังคับเลือก และประเภทเลือก จากหลักสูตร
ที่ได้กำหนดไว้นี้จึงอาจจะใช้เป็นแนวทางในการจัดอุปกรณ์ที่มีความจำเป็นและสำคัญ สำหรับ
โรงเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาต่อไปนี้ (จำนวนอุปกรณ์ที่เสนอแนะต่อไปนี้ หมายถึง จำนวน
อุปกรณ์ที่ใช้สอนในกิจกรรมนั้น ๆ ครั้งละหนึ่งห้องเรียนและมีจำนวนนักเรียนห้องละประมาณ
40-50 คน ถ้าโรงเรียนใดมีการสอนกิจกรรมพลศึกษาอย่างเดียวกัน หลายห้องเรียนจำนวน
อุปกรณ์ในกิจกรรมนั้นควรจะเพิ่มขึ้นตามส่วน)

แนวการจัดอุปกรณ์ในระดับมัธยมศึกษาตามสัดส่วน

ประเภทอุปกรณ์และวัสดุ	จำนวน	
	อย่างน้อยที่สุด	ที่พึงประสงค์
1. ลูกฟุตบอล	10 ลูก	20 ลูก
2. ลูกบาสเกตบอล	10 ลูก	20 ลูก
3. ลูกวอลเลย์บอล	10 ลูก	20 ลูก
4. ลูกเทเบิลเทนนิส	20 ลูก	40 ลูก
5. ตาข่ายเทเบิลเทนนิส	5 ผืน	10 ผืน
6. ไม้เทเบิลเทนนิส	20 อัน	40 อัน
7. โต้ะเทเบิลเทนนิส (ทำขึ้นเองและอาจจับเก็บได้)	5 ตัว	10 ตัว
8. ลูกชนไก่แบบพลาสติก	2 โหล	4 โหล
9. ไม้แรกเกตแบดมินตัน	20 อัน	40 อัน
10. ตาข่ายแบดมินตัน	5 ผืน	10 ผืน
11. ลูกตะกร้อ	20 ลูก	40 ลูก
12. ห่วงข้ามตาข่าย	10 อัน	20 อัน
13. ไม้คทา	20 อัน	20 อัน
14. ลูกทุ่มน้ำหนัก (ขนาดต่าง ๆ สำหรับชาย-หญิง)	10 อัน	20 อัน
15. แหวนฝึกซ้อม (ไม้ไผ่)	10 อัน	20 อัน
16. จักรยาน (ขนาดต่าง ๆ สำหรับชาย-หญิง)	5 ชุด	10 ชุด
17. เสากระโดดสูงพร้อมไม้พาด (ทำเอง)	5 ชุด	10 ชุด
18. เสากระโดดค้ำพร้อมไม้พาด (ทำเอง)	5 ชุด	10 ชุด
19. ไม้ค้ำถ่อ	5 ชุด	10 ชุด
20. นาฬิกาจับเวลา	3 เรือน	5 เรือน
21. ปืนปล่อยตัวพร้อมลูก	1 กระบอก	1 กระบอก
22. กระบี่	20 อัน	40 อัน

ประเภทอุปกรณ์และวัสดุ	จำนวน	
	อย่างน้อยที่สุด	ที่พึงประสงค์
23. พลอง	20 อัน	40 อัน
24. ดาบสองมือ	20 คู่	40 คู่
25. ง้าว	20 อัน	40 อัน
26. เบาะสำหรับยิมนาสติกส์และยิโด	10 เบาะ	20 เบาะ
27. ราวเดี่ยว	1 ชุด	2 ชุด
28. ราวคู่	1 ชุด	2 ชุด
29. หีบกระโดด	1 ชุด	2 ชุด
30. ราวทรงตัว	1 ชุด	2 ชุด
31. ราวต่างระดับ	1 ชุด	2 ชุด
32. ม้ากระโดด	1 ชุด	2 ชุด
33. แทรมโปลีน	1 ชุด	2 ชุด
34. ไม้ฮอกกี้	22 อัน	44 อัน
35. ลูกฮอกกี้	10 ลูก	20 ลูก
36. เครื่องป้องกันผู้รักษาประตู	2 ชุด	4 ชุด
37. เบาะยูโด	10 เบาะ	20 เบาะ
38. เลื่อยูโด	10 ตัว	20 ตัว
39. ห่วงข้ามตาข่าย	10 อัน	20 อัน
40. ลูกแฮนด์บอล	10 ลูก	20 ลูก
41. ลูกซอฟท์บอล	10 ลูก	20 ลูก
42. ไม้ตีซอฟท์บอล	5 อัน	10 อัน
43. ถุงมือสำหรับซอฟท์บอล	1 ชุด	2 ชุด
44. เบสสำหรับซอฟท์บอล	1 ชุด	2 ชุด
45. เครื่องซึ่งน้ำหนักและวัดส่วนสูง	1 ชุด	2 ชุด

ประเภทอุปกรณ์และวัสดุ	จำนวน	
	อย่างน้อยที่สุด	ที่พึงประสงค์
46. เทปวัดระยะชนิดเหล็กกล้า	1 เส้น	2 เส้น
47. เลื่อยเอี่ยมที่มีสีต่าง ๆ 4 สี ๆ ละ 15 ตัว (เรียงตามเบอร์)	1 ชุด	2 ชุด
48. เชือกสำหรับกระโดด	20 เส้น	40 เส้น
49. เครื่องเล่นเทปพร้อมตัวเทป	1 ชุด	2 ชุด
50. ลูกรักบี้ฟุตบอล	10 ลูก	20 ลูก
51. ลูกเทนนิส	2 โหล	4 โหล
52. ไม้แรกเกตเทนนิส	5 อัน	10 อัน
53. ตาข่ายสนามเทนนิส	1 ผืน	2 ผืน

กรมพลศึกษา (2525) ได้กล่าวถึงหลักการพิจารณาในการจัดอุปกรณ์ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบต่อไปนี้

1. หลักสูตรการสอนในแต่ละระดับ
2. จำนวน ระดับ และวัยของนักเรียน
3. ความพร้อมของโรงเรียน
4. วัสดุท้องถิ่น

กรมพลศึกษา (2532) ได้เสนอเกณฑ์การจัดอุปกรณ์ระดับชั้นมัธยมศึกษาไว้ดังนี้

ชั้น	เนื้อหาวิชา	อุปกรณ์	เกณฑ์			
			สูง	ปานกลาง	ต่ำ	
ม.1	ยิโดหยุ่น 1, 2	- เบาะ	24 ผืน	16 ผืน	8 ผืน	
		- โต้ะ ตาข่าย	10 ตัว	8 ตัว	4 ตัว	
	บึงปอง 1, 2	- ไม้ตี	20 โหล	16 อัน	8 อัน	
		- ลูกบึงปอง	6 โหล	4 โหล	2 โหล	
ม.2	กรีฑา 1, 2	- ไม้คทา	20 อัน	10 อัน	5 อัน	
		- รั้วกระโดด	24 รั้ว	24 รั้ว	8 รั้ว	
		- สตาร์ตตั้งมือ	8 ชุด	6 ชุด	4 ชุด	
		- นาฬิกาจับเวลา	4 เรือน	2 เรือน	1 เรือน	
		- ลูกทุ่มน้ำหนัก	15 ลูก	12 ลูก	6 ลูก	
		- ร่นเล็ก, กลาง	15 ลูก	12 ลูก	6 ลูก	
		- ร่นใหญ่ ชายหญิง				
	- จักร แหล่น ชายหญิง	15 อัน	12 อัน	6 อัน		
	- เสากกระโดดสูง	4 ชุด	5 ชุด	1 ชุด		
	กระบี่กระบอง	- กระบี่หวาย	60 อัน	40 อัน	20 อัน	
		- เทปคนตรีประกอบ	-	2 ชุด	1 ชุด	
	ม.3	บาสเกตบอล	- ลูกบาสเกตบอล	20 ลูก	10 ลูก	5 ลูก
		ตะกร้อ 1, 2	- ตะกร้อหวาย	20 ลูก	10 ลูก	4 ลูก
ม.4	แบดมินตัน	- ไม้ตีแบดมินตัน	20 อัน	16 อัน	8 อัน	
		- ตาข่าย เส้า	4 ชุด	2 ชุด	1 ชุด	
		- ลูกขนไก่	6 โหล	4 โหล	2 โหล	
5, 6			-	2 ชุด	1 ชุด	

ชั้น	เนื้อหาวิชา	อุปกรณ์	เกณฑ์		
			สูง	ปานกลาง	ต่ำ
กระบี่กระบอง	-	กระบี่หวาย	70 อัน	40 อัน	30 อัน
	-	เทพดนตรีประกอบ	-	2 ชุด	1 ชุด
แฮนด์บอล	-	ลูกแฮนด์บอล	20 ลูก	10 ลูก	5 ลูก
	-	นกหวีด	40 ตัว	20 ตัว	10 ตัว
	-	ประตูพร้อมตาข่าย	-	2 ชุด	1 ชุด
เซปักตะกร้อ	-	ตะกร้อหวาย	20 ลูก	10 ลูก	6 ลูก
	-	ตาข่ายพร้อมเสา	4 ชุด	2 ชุด	1 ชุด
	-	ที่นั่งผู้ตัดสิน	4 ชุด	2 ชุด	1 ชุด
ดาบสองมือ	-	ดาบหวาย	40 คู่	20 คู่	10 คู่
ฟุตบอล	-	ลูกฟุตบอล	20 ลูก	10 ลูก	5 ลูก
พลอง	-	พลองหวาย	40 อัน	20 อัน	10 อัน
วอลเลย์บอล	-	ลูกวอลเลย์บอล	40 ลูก	20 ลูก	1 ลูก
กิจกรรมเข้าจังหวะ	-	เครื่องเล่นเทป	-	2 เครื่อง	1 เครื่อง
	-	เครื่องขยายเสียง	-	4 ตัว	1 ตัว
	-	แทรมโบลิ้นเคาะ	-	4 อัน	1 อัน
ยูโด	-	เบาะยูโด	24 ผืน	16 ผืน	8 ผืน
	-	เสื่อยูโด	40 ตัว	20 ตัว	10 ตัว
ออกกั๊ก	-	ไม้ออกกั๊ก	40 อัน	20 อัน	10 ตัว
	-	ลูกออกกั๊ก	40 อัน	20 ลูก	10 ลูก
	-	ประตูออกกั๊กพร้อมตาข่าย	-	2 ชุด	1 ชุด
	-	ชุดประตูออกกั๊ก	-	4 ชุด	2 ชุด

ชั้น	เนื้อหาวิชา	อุปกรณ์	เกณฑ์		
			สูง	ปานกลาง	ต่ำ
ซอฟบอล	-	ถุงมือซอฟบอล	40 อัน	20 อัน	10 อัน
	-	ลูกซอฟบอล	40 ลูก	20 ลูก	10 ลูก
	-	เบสยาวสี่เหลี่ยม และห้าเหลี่ยม	-	10 อัน	5 อัน
	-	หน้ากาก	-	2 อัน	1 อัน
	-	ไม้ตี	-	4 อัน	2 อัน
	-	แผงตาข่ายกั้นหลัง	-	2 แผง	1 แผง
	-	หีบกระโดดม้า	-	4 ตัว	2 ตัว
หมอน	-	กระดานสปริง	-	4 อัน	2 อัน
	-	ไม้ตี	40 อัน	20 อัน	10 อัน
เทนนิส	-	ลูกเทนนิส	40 ลูก	20 ลูก	10 ลูก
	-	ตาข่ายพร้อมเสา	-	2 ชุด	1 ชุด
	-	คันทัน	-	20 ชุด	10 อัน
ยิงธนู	-	ลูกธนู	-	40 ลูก	20 ลูก
	-	เป้าธนู	-	8 เป้า	4 เป้า
	-	ลูกรักบี้ฟุตบอล	20 ลูก	10 ลูก	5 ลูก
รักบี้ฟุตบอล	-	สกริมแมชชีน	2	2	1
	-	ยกลำน้ำหนัก	2 ชุด	1 ชุด	1 ชุด
ยกลำน้ำหนัก	-	200 ปอนด์	เพิ่มคาน	เพิ่มคาน	
	-		2 อัน	2 อัน	
	-	เข็มขัดรัดเอว	20	10	5
	-	รองเท้ายกลำน้ำหนัก	20	10	5

ชั้น	เนื้อหาวิชา	อุปกรณ์	เกณฑ์		
			สูง	ปานกลาง	ต่ำ
มวยไทย	- นวมซ้อม	20 คู่	10 คู่	5 คู่	
	- กระจับ	20	10	5	
	- กระจับทราย	6	4	2	
	- พื้นชิงบอล	4	2	1	
	- เครื่องป้องกันศีรษะ	20	10	5	
	- เป้าล่อ	6	4	2	
	- แบนชกกระจับทราย	20 คู่	10 คู่	5 คู่	
	- เชือกกระโดด	40	20	10	
	- เวที	-	1	1	
ง้าว	- ง้าวหวาย	60	40	20	
โปโลน้ำ	- ลูกโปโลน้ำ	7	4	2	
	- ประตูพร้อมตาข่าย	2 ชุด	1 ชุด	1 ชุด	
	- ท่อนแบ่งเขตสนาม	2 ชุด	1 ชุด	1 ชุด	
ราวทรงตัว	- ราวทรงตัว ชาย	2	1	1	
	- ราวทรงตัว หญิง	2	1	1	
ราวต่างระดับ	- ราวต่างระดับ	2 ชุด	1 ชุด	1 ชุด	
ห่วง	- ห่วง	2 ชุด	1 ชุด	1 ชุด	
จักรยาน	- จักรยาน	10	8	4	
	- หมวกกันน็อก	10	8	4	
เน็ตบอล	- ลูกเน็ตบอล	20 ลูก	10 ลูก	5 ลูก	
	- เสานพร้อมตาข่าย	-	2 ชุด	1 ชุด	
ราวเดี่ยว-คู่	- ราวเดี่ยว-คู่	4 ชุด	2 ชุด	1 ชุด	
	อย่างละ 1 ชุด				
	- เบาะ	8	4	2	

รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้อง

ไพฑูรย์ จัยสิน (2513) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาในการจัดและการดำเนินการผลึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม" โดยส่งแบบสอบถามครูผลึกษา 13 โรงเรียน จำนวน 44 คน ผลการวิจัยพบว่า จำนวนครูผลึกษา อุปกรณ์ ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกยังไม่เพียงพอ การจัดกิจกรรมพิเศษอื่น ๆ ได้จัดตามปกติ และนักเรียนให้ความสนใจดี โดยเฉพาะโปรแกรมการแข่งขันกีฬาทั้งภายในและระหว่างโรงเรียน ส่วนโปรแกรมสำหรับเด็กที่ผิดปกติของโรงเรียนก็ได้จัด แต่ไม่ได้มีการแก้ไขข้อบกพร่องที่พบอยู่

วุฒิพงษ์ ตันทนากรณ์กุล (2523) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลึกษาในโรงเรียนผู้ใหญ่ สายสามัญระดับที่ห้า ในกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูที่สอนวิชาผลึกษาในโรงเรียนผู้ใหญ่ จำนวน 48 คน ได้แบบสอบถามคืนมา คิดเป็นร้อยละ 91.67 และนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญระดับที่ห้า จำนวน 320 คน ได้แบบสอบถามคืนมาร้อยละ 95.00 จากโรงเรียนผู้ใหญ่ 16 แห่ง ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาเกี่ยวกับโครงการสอนผลึกษาในชั้นเรียน ข้อที่เป็นปัญหาอยู่ในระดับมากคือ ทางโรงเรียนไม่มีตำราทางผลึกษาไว้ให้ค้นคว้า ครูผลึกษาไม่มีโอกาสแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารด้านวิชาการ ครูผลึกษาไม่มีเวลาและไม่มีสนามสำหรับฝึกซ้อมกิจกรรม นักศึกษาไม่เห็นความสำคัญและไม่เข้าใจจุดมุ่งหมายของการเรียนวิชาผลึกษา นักศึกษามาเรียนไม่สม่ำเสมอ ขาดระเบียบวินัย ไม่มีเครื่องแต่งกายที่เหมาะสม อุปกรณ์ไม่เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา ความไม่สะดวกในการเบิกอุปกรณ์ของโรงเรียนมาฝึกซ้อม หลักสูตรไม่ต่อเนื่องและยืดหยุ่นไม่เพียงพอ ปัญหาเกี่ยวกับการจัดโครงการกิจกรรมนันทนาการข้อที่เป็นปัญหาอยู่ในระดับมากคือ ช่วงระยะเวลาที่ใช้จัดกิจกรรมไม่เอื้ออำนวย ขาดงบประมาณ และขาดวิทยากรที่จะมาช่วยดำเนินงาน ครูอื่น ๆ ไม่ค่อยให้ความสนใจช่วยเหลือ ปัญหาเกี่ยวกับการจัดการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนและกีฬาระหว่างโรงเรียน ข้อที่เป็นปัญหาอยู่ในระดับมากคือ ขาดงบประมาณสำหรับดำเนินการแข่งขัน ผู้บริหารไม่มีนโยบายส่งเสริมและสนับสนุนการกีฬาสำหรับนักศึกษาผู้ใหญ่ ขาดการประสานงานที่ดีระหว่างโรงเรียนผู้ใหญ่วัยด้วยกัน ปัญหาเกี่ยวกับการจัดโครงการบรรดิกการทางผลึกษา ข้อที่เป็นปัญหาอยู่ในระดับมากคือ ไม่มีการสำรวจจำนวน และประเภท

ของนักศึกษาที่มีข้อบกพร่องทางกาย โรงเรียนไม่มีอุปกรณ์พิเศษที่จำเป็นสำหรับโครงการนี้ ครูขาดการประสานงานกับแพทย์ และผู้เชี่ยวชาญ

ศิลป์พงษ์ ศรีวุฒิ (2523) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษา ในโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามให้ครูผลศึกษา ผู้บริหาร และนักเรียนจำนวน 320 คน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครทุกโรงเรียนมีการจัดดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาครบทั้ง 5 โปรแกรม ปัญหาการจัดดำเนินการด้านการเรียนการสอน ได้แก่ ขาดสถานที่เปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ขาดสนามฟุตบอล ขาดโรงฝึกกีฬา ขาดงบประมาณ ไม่มีห้องพักครู ขาดตำราแบบเรียนและคู่มือ เวลาและชั่วโมงเรียนไม่เหมาะสม ปัญหาด้านการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนคือ ขาดเวลาสำหรับแข่งขัน ขาดอุปกรณ์ฝึกซ้อม ขาดสวัสดิการนักกีฬา ปัญหาด้านสหนาการคือ ขาดเวลาสำหรับจัดกิจกรรม ขาดโอกาสเข้าร่วมของนักเรียน ขาดความร่วมมือ ปัญหาด้านบรรดิกาคือ ผู้ปกครองและนักเรียนไม่เข้าใจ ขาดงบประมาณค่าใช้จ่าย และไม่สามารถจัดดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ ความคิดเห็นของครูผลศึกษาและผู้บริหารเกี่ยวกับปัญหาการจัดและดำเนินการในด้านต่าง ๆ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

สุนทรณ จิตต์ภักดี (2524) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ ระดับมัธยมศึกษา ในเขตการศึกษา 8" โดยนำแบบสอบถามไปถามครูผลศึกษาที่สอนในโรงเรียนราษฎร์ ในระดับมัธยมศึกษา ในเขตการศึกษา 8 จำนวน 91 คน ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนราษฎร์จัดโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียน ด้านการสอนผลศึกษาในโรงเรียน ด้านการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน ด้านการแข่งขันกีฬานอกและระหว่างโรงเรียน ด้านการจัดกิจกรรมเพื่อนันทนาการ ส่วนกิจกรรมพิเศษได้ก่อกำเนิดมีจัดน้อยมาก ปัญหาเกี่ยวกับการสอนวิชาผลศึกษาคือ โรงเรียนไม่สามารถจัดกิจกรรมไปตามหลักสูตร จำนวนนักเรียนแต่ละกลุ่มมีมากเกินไป ขาดหนังสือและตำราที่จะใช้ประกอบการเรียนการสอน เกี่ยวกับการจัดการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน และการจัดการแข่งขันกีฬานอก หรือกีฬาระหว่างโรงเรียน คือ ขาดงบประมาณ ขาดความร่วมมือจากคณะครูภายในโรงเรียน และผู้บริหารไม่สนับสนุน เกี่ยวกับตัวครูผลศึกษาคือ ครูมีจำนวน

น้อยไม่ได้สัดส่วนกับจำนวนนักเรียน ปัญหาเกี่ยวกับบุคลากรอื่น ๆ คือศึกษานิเทศก์ไม่เคยไปให้คำแนะนำช่วยเหลือครูผลศึกษาเลย ครูอื่น ๆ ในโรงเรียนคิดว่าวิชาผลศึกษาเป็นกิจกรรมไม่ใช่วิชาการ และผู้บริหารเข้าใจว่าวิชาผลศึกษามีจุดมุ่งหมายเพื่อสอนให้เด็กเล่นกีฬาเพื่อแข่งขัน

พิชเรช นิริยหะพันธ์ (2525) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่" โดยใช้แบบสอบถามครูผลศึกษา จำนวน 56 คน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนรัฐบาลในระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่ จัดโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนดังนี้คือ โครงการสอนผลศึกษาในโรงเรียน และโครงการการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน โรงเรียนจัดทุกโรงเรียน ส่วนโครงการแข่งขันกีฬานอกกระหว่างโรงเรียนกับโรงเรียนจัดกิจกรรมเพื่อนันทนาการจัดเป็นส่วนมาก ส่วนโครงการจัดกิจกรรมพิเศษสำหรับนักเรียนที่อุปถัมภ์มีจัดน้อยมาก สำหรับปัญหาในการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนได้แก่ อุปกรณ์ไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน ขาดหนังสือและตำราที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน ขาดความรู้ในการซ่อมแซมอุปกรณ์ ขาดอุปกรณ์ทางด้านเทคนิค และเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในการจัดกิจกรรมผลศึกษา

สุรพล ศรีนลประพันธ์ (2525) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตการศึกษา 10" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูผลศึกษา จำนวน 216 คน ได้รับแบบสอบถามคืนมาร้อยละ 90 ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตการศึกษา 10 มีการจัดโปรแกรมผลศึกษาดังนี้ คือ การสอนผลศึกษาในโรงเรียน การแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน การจัดกิจกรรมเพื่อนันทนาการ ส่วนกิจกรรมพิเศษสำหรับเด็กที่ผิดปกติไม่มีการจัด ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาพบว่า จำนวนครูผลศึกษา งบประมาณ โสตทัศนอุปกรณ์ และอุปกรณ์ผลศึกษามีไม่เพียงพอ ขาดสถานที่ทำความสะอาดร่างกาย สถานที่ฝึกกิจกรรมในร่ม และห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ขาดหนังสือและเอกสารทางผลศึกษาที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน ครูผลศึกษาไม่ได้รับการนิเทศการสอน และปฏิบัติงานพิเศษมากเกินไป ในด้านความคิดเห็นของครูผลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลกับครูผลศึกษา

ในโรงเรียนราษฎร์เกี่ยวกับปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ทัศนาศูนย์ประดิษฐ์ (2527) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สถานภาพของโปรแกรมผลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคใต้ โดยใช้แบบประเมินสถานภาพของโปรแกรมผลศึกษาไปประเมินโรงเรียนมัธยมศึกษาในภาคใต้จำนวน 56 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า สถานภาพของโปรแกรมผลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคใต้ไม่มีอยู่ในระดับ "ดีมาก" เลย แม้แต่โรงเรียนเดียว นอกนั้นอยู่ในระดับ "ดี" เพียงร้อยละ 35.71 ระดับ "ปานกลาง" ร้อยละ 53.57 ระดับ "พอใช้" ร้อยละ 8.93 และระดับ "ต่ำมาก" ร้อยละ 1.75 ส่วนสถานภาพของโปรแกรมผลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาในภาคใต้ระหว่างโรงเรียนระดับจังหวัด และระดับอำเภอในแต่ละด้าน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

วิจิตร ลัดดาพันธ์ (2527) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สถานภาพของโปรแกรมผลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" โดยใช้แบบประเมินสถานภาพของโปรแกรมการศึกษาไปประเมินโรงเรียนมัธยมศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 30 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า สถานภาพของโปรแกรมผลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ไม่มีอยู่ในระดับ "ดีมาก" เลยแม้แต่โรงเรียนเดียว โดยมีอยู่เฉพาะในระดับ "ดี" เพียงร้อยละ 6.66 ระดับ "ปานกลาง" ร้อยละ 86.66 และระดับ "พอใช้" ร้อยละ 6.66 ส่วนสถานภาพของโปรแกรมผลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือระหว่างโรงเรียนระดับจังหวัดและระดับอำเภอ ในแต่ละด้าน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

เกษร เข้มทอง (2527) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สถานภาพของโปรแกรมผลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร" โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบสำรวจ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย นำแบบประเมินนี้ไปประเมินสถานภาพของโปรแกรมผลศึกษา โดยการสำรวจพื้นที่สนาม จำนวนอุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวก และ

สัมภาษณ์หัวหน้าหมวดพลานามัยของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ใน กรุงเทพมหานคร จำนวน 43 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า สถานภาพของโปรแกรมพลศึกษา ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา โดยเฉลี่ยแล้วจัดโปรแกรมพลศึกษาอยู่ในระดับดี ได้แก่ ด้านการดำเนินการสอนในชั้นเรียนและการจัดพลศึกษาพิเศษ และด้านการจัดการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนในระดับค่อนข้างดี ได้แก่ ด้านการจัดการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน ด้านการบริหารดำเนินการพลศึกษาและด้านสนาม อุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวก ส่วนที่อยู่ในระดับควรปรับปรุง ได้แก่ ด้านการจัดกิจกรรมพลศึกษาเพื่อนันทนาการ สรุปโดยส่วนรวมสถานภาพของโปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร จัดโปรแกรมพลศึกษาโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับค่อนข้างดี

อุไรวรรณ โหเจริญ (2529) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สถานภาพของโปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคเหนือ" โดยใช้แบบประเมินสถานภาพของโปรแกรมพลศึกษาไปประเมินโรงเรียนมัธยมศึกษาในภาคเหนือจำนวน 44 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า สถานภาพของโปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคเหนือไม่มีอยู่ในระดับ "ดีมาก" เลยแม้แต่โรงเรียนเดียว นอกนั้นอยู่ในระดับ "ดี" ร้อยละ 11.36 ระดับ "ปานกลาง" ร้อยละ 63.64 ระดับ "พอใช้" ร้อยละ 20.45 และระดับ "ต่ำมาก" ร้อยละ 4.55 ส่วนสถานภาพของโปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคเหนือ ระหว่างโรงเรียนระดับจังหวัดและระดับอำเภอในแต่ละด้านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05

ชัยณรงค์ แยมขจร (2529) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สถานภาพของโปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" โดยใช้แบบประเมินสถานภาพของโปรแกรมการศึกษาไปประเมินโรงเรียนมัธยมศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือจำนวน 73 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า สถานภาพของโปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีอยู่ในระดับ "ดีมาก" ร้อยละ 2.74 ระดับ "ดี" ร้อยละ 38.36 ระดับ "ปานกลาง" ร้อยละ 47.94 ระดับ "พอใช้" ร้อยละ 9.59 และระดับ "ต่ำมาก" ร้อยละ 1.37 ส่วนสถานภาพของโปรแกรมพลศึกษาของ

โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ระหว่างโรงเรียนระดับจังหวัดและระดับอำเภอในแต่ละด้านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

การวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

โคเกอร์ (Coker, 1972) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจโปรแกรมพลศึกษาสำหรับนักเรียนชายในโรงเรียนชุมชน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ของรัฐหลุยส์เซียน่า" (A Survey of Senior High school Physical Education Programs for Boys in Selected Louisiana Public School) โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาจำนวน 75 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า โปรแกรมพลศึกษาสำหรับนักเรียนชายได้รับการปรับปรุงขึ้นมาก แต่ยังคงขาดผู้ทำงานด้านนี้ รวมทั้งการวางแผนงานสำหรับวิชาพลศึกษา ได้จัดเตรียมโปรแกรมการสอนอย่างดี แต่การสอนพลศึกษายังไม่สัมฤทธิ์ผลเท่าที่ควร

ปอร์ตีลา-ซัวเรซ (Portella-Suarez, 1975) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาในรัฐเปอร์โตริโก" (An Evaluation of the Physical Education Programs in the Public Secondary Schools of Puerto Rico) โดยใช้วิธีสังเกตการณ์และสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาพลศึกษา จำนวน 12 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า โปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนส่วนใหญ่ยังอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่ดี การนำโปรแกรมพลศึกษาที่วางแผน เดียร์รัฐมา เช่นนี้ เบ็นนี่ เบิร์กแมนที่ไม่ตรงกับสภาพของความเป็นจริงกับสภาวะของโรงเรียนนั้น ๆ จำนวนผู้เข้าร่วมกิจกรรมทางพลศึกษามีน้อย นักเรียนแต่ละชั้นมีจำนวนไม่แน่นอน ขาดอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกอีกทั้งโปรแกรมทางด้านพลศึกษา ยังต้องได้รับการปรับปรุงในด้านต่าง ๆ อีกมากมาย เพื่อพัฒนาและตอบสนองความต้องการของผู้เรียนได้อย่างเต็มที่ทั้งในปัจจุบันและอนาคต

เบสแมน (Bestman, 1975) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาของนักเรียนชายในโรงเรียนมัธยมศึกษาของอำเภออานาไฮม์ รัฐแคลิฟอร์เนีย" (An Evaluation of the Boy's Physical Education Programs in the Anaheim Union High School District, Anaheim, California) โดยมีจุดมุ่งหมาย

เพื่อแสดงผลของคุณภาพและประโยชน์ในปัจจุบันของโปรแกรมผลศึกษาของนักเรียนชายในโรงเรียนมัธยมศึกษาของอานาไฮม์ จำนวน 25 โรงเรียน โดยการใช้แบบสำรวจของเนลสัน (Neilson Score Card) ผลการวิจัยพบว่า

- (1) คณะครูทำการสอนจะต้องเตรียมตัวให้พร้อม และปรับปรุงการสอนให้ดีขึ้น
- (2) โดยทั่วไป ๗ ครูผลศึกษามีฐานะทางสังคมดีกว่าครูผู้สอนอื่น ๆ ทั้งในด้านผลสัมฤทธิ์ในการสอน บุคลิกภาพ และอุปนิสัย
- (3) สถานที่และอุปกรณ์มีอยู่ไม่เพียงพอและไม่เหมาะสม
- (4) ในด้านโปรแกรมการสอน ครูผลศึกษามักไม่กำหนดเนื้อหาในการสอนอย่างแน่นอน
- (5) ครูผลศึกษามีชั่วโมงการเรียนการสอนมากเกินไป
- (6) มีการจัดเฉพาะโปรแกรมการสอนผลศึกษาในโรงเรียนเป็นหลักเท่านั้น โปรแกรมอื่น ๆ แทบจะไม่มีการจัดขึ้นเลย
- (7) ขาดตำราและคู่มือในการเรียนการสอนของครูผลศึกษา

แครนดอล (Crandall, 1977) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "คุณค่าของกิจกรรมการแข่งขันกีฬาระหว่างสถาบันที่มีต่อวิทยาลัยช่างศิลป์ขนาดเล็ก" (The Worth of Intercollegiate Athletics to the Small Private Liberal Arts College) โดยใช้แบบสอบถาม ถามนักศึกษาของวิทยาลัยช่างศิลป์ขนาดเล็กในแคลิฟอร์เนีย ตอนใต้ จำนวน 5 แห่ง รวม 1,000 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษามีความเห็นว่าการแข่งขันกีฬาระหว่างสถาบันให้ผลในทางบวกต่อโปรแกรมทั้งหมดของวิทยาลัย
2. ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างความคิดเห็นของเพศหญิงและเพศชายเกี่ยวกับคุณค่าของกิจกรรมการแข่งขันกีฬาระหว่างสถาบัน
3. มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างความคิดเห็นของนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมกับนักศึกษาที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมการแข่งขันกีฬาระหว่างสถาบัน

ฮอร์ตตัน (Horton, 1978) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมผลศึกษาในวิทยาลัยชุมชนของรัฐอานาแคนซัส" (An Evaluation of the Physical

Education Programs in the Community Colleges of Arkansas) โดยใช้แบบ
สำรวจของเนลสัน คอมเมอร์ ออลเซน (Neilson-Comer-Allsen Card) ในวิทยาลัย
6 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า

1. สถานภาพของครูผู้สอนอยู่ในระดับปกติ
2. ขาดแคลนอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกทางผลศึกษา
3. การจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาอยู่ในระดับต่ำกว่าปกติ
4. การช่วยเหลือในวงวิชาชีพอยู่ในระดับสูงกว่าปกติ
5. โปรแกรมศึกษาของครูอยู่ในระดับต่ำกว่าปกติ

โมซาฟารี (Mozafari, 1980) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "โปรแกรมผลศึกษาใน
โรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐฟลอริดา" (A Study of Physical Education
Programs in the Secondary Schools of Florida) โดยใช้แบบสอบถามหัวหน้า
หมวดพลานามัย 210 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า

(1) โรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนน้อยกว่า 1,000 คน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
กันในทางลบต่อโครงการสอนผลศึกษา โครงการแข่งขันกีฬาภายใน และโครงการการแข่งขัน
กีฬาระหว่างโรงเรียน

(2) โรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนมากกว่า 1,001 คน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
ทางบวกต่อการจัดโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียน

ฮิซากะ (Hisaka, 1981) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การใช้วิธีเคไฟเพื่อศึกษา
เกี่ยวกับตัวแปรที่กระทบต่ออนาคตของโครงการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อนันทนาการในวิทยาลัยชุมชน
อเมริกัน" (A Delphi Technique Study to Determine Factors that
Will Affect the Future of American Community-College Intramural-
Recreation Sports Programs) โดยใช้วิธีเคไฟ (Delphi Technique) กับสภ
บันการศึกษาและวิทยาลัยในภาคต่าง ๆ ของสหรัฐอเมริกา จำนวน 46 แห่ง ผลการวิจัย
พบว่าความเปลี่ยนแปลงในด้านความคาดหวังและความเสียหายจะเกิดขึ้นกับการดำเนินการ
ด้านการเรียนการสอน งบประมาณสวัสดิการ เครื่องอำนวยความสะดวก โครงการแข่งขัน

กีฬาภายนอกและโครงการจัดกิจกรรมเพื่อนันทนาการ การเปลี่ยนแปลงส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในช่วง 10 ปีของ ค.ศ. 1980 สิ่งสำคัญที่ผู้บริหารควรกระทำคือ การพิจารณาโปรแกรมหลักสูตรต่าง ๆ และวางแผนงานในระยะยาว เพื่อให้การจัดโปรแกรมดำเนินไปอย่างเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพมากที่สุด

ซูเมคเกอร์ (Schoemaker, 1981) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การจัดโครงการแข่งขันกีฬาระหว่างวิทยาลัยในวิทยาลัยคริสเตียนที่ได้เลือกสรรแล้ว" (Intercollegiate Athletic Management in Selected Christian Colleges) โดยใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์ผู้จัดการโปรแกรมพลศึกษาในวิทยาลัยคริสเตียนในตอนกลางของแอตแลนติกและตะวันออกเฉียงเหนือของสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นสมาชิกของสมาคมกีฬาวิทยาลัยคริสเตียนแห่งชาติ (National Christian College Athletic Association) ผลการวิจัยพบว่า กระบวนการจัดและดำเนินการกิจกรรมการแข่งขันกีฬาในวิทยาลัยเหล่านี้ไม่ได้ยึดถือหลักการต่าง ๆ มากนัก และการสนับสนุนหลักการต่าง ๆ จะเป็นเครื่องนำไปสู่การขยายและความคล่องตัวในด้านงบประมาณสำหรับโปรแกรมกิจกรรมกีฬาต่าง ๆ และให้ได้ผลในด้านการประสานงานกันอย่างดี สำหรับสมาคมกีฬาวิทยาลัยคริสเตียนแห่งชาตินั้น ไม่ค่อยให้การสนับสนุนเกี่ยวกับการจัดแข่งขันกีฬาระหว่างวิทยาลัยคริสเตียนขนาดเล็กเท่าที่ควร

แนนทอกมาห์ (Nantogmah, 1982) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การจัดโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในรัฐไอโอวา ซึ่งมีกิจกรรมที่นักเรียนปีสุดท้ายชอบ และจากการเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยในรัฐไอโอวา" (Physical Education Programs Offered in Iowa High Schools, Preferred by Seniors, and Recommended by Professors in Iowa Colleges and Universities) โดยใช้แบบสอบถาม ถามนักเรียนปีสุดท้าย 4 คนต่อ 1 โรงเรียน จำนวน 68 โรงเรียน และถามผู้ทรงคุณวุฒิ 48 คน จากวิทยาลัย 22 แห่ง ผลการวิจัยว่า

1. มีความสัมพันธ์ในทางบวกระหว่างกิจกรรมที่จัดให้กับกิจกรรมที่นักเรียนปีสุดท้ายชอบ
2. กีฬาประเภททีมเป็นที่นิยมอย่างมากในโรงเรียน
3. นักเรียนปีสุดท้ายต้องการให้จัดกีฬาประเภททีมมากที่สุด

4. ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่าควรจัดกิจกรรมกีฬาประเภทเดี่ยว ประเภทคู่ และ กีฬา เพื่อสุขภาพ ให้มากที่สุด

วิลด์ (Wilke, 1983) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "อนาคตของโครงการสอนพลศึกษาทั่วไปในระดับอุดมศึกษา โดยวิธีดีลไฟ" (The Future of the General Instruction Physical Education Programs in Higher Education: A Delphi Study) โดยใช้แบบสอบถามถามผู้บริหารโครงการสอนพลศึกษาทั่วไปของวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา จำนวน 100 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ควรจะมีวิชาเกี่ยวกับสมรรถภาพของระบบหายใจ โภชนาการ และการควบคุม น้ำหนักของร่างกายให้มากขึ้น ซึ่งควรจัดให้มีภาคปฏิบัติด้วย
2. ผู้บริหารควรเข้าใจและเห็นคุณค่าของกิจกรรมทางพลศึกษา และต้องสนองตอบต่อความต้องการของนักศึกษาด้วย
3. ควรพิจารณาจัดโครงการพลศึกษาให้เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของกระบวนการศึกษา
4. ควรจัดให้เป็นวิชาที่นับหน่วยกิตการเรียนด้วย
5. ควรปลูกฝังให้ผู้เรียนมีนิสัยรักการออกกำลังกาย และเข้าร่วมกิจกรรมทางพลศึกษา เพื่อสุขภาพมากกว่าเพื่อแข่งขัน
6. บทบาทของโปรแกรมพลศึกษาจะเพิ่มมากขึ้นในอนาคต
7. วิธีสอนกิจกรรมพลศึกษาควรคำนึงถึงความจำเป็นและความต้องการของผู้เรียน
8. ควรมีการรวมวิชาที่ซ้ำซ้อนเข้าด้วยกันเพื่อประหยัดงบประมาณ

พอนเดอร์ (Ponder, 1984) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบ การเตรียมโปรแกรมของครูพลศึกษาโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนในรัฐแคโรไลนาเหนือ" (A Comparison of Selected Public and Private Physical Education Teacher Preparation Programs in North Carolina)

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ นำมาจากสถาบันการศึกษาที่มีอายุ 4 ปี จำนวน 10 สถาบัน ทั้งของเอกชนและรัฐบาลในรัฐแคโรไลนาเหนือ จำนวนกลุ่มประชากรที่

มีส่วนร่วมจาก 10 สถาบัน ประกอบด้วย เจ้าหน้าที่บริหารงานพลศึกษา เจ้าหน้าที่ประจำคณะ และห้องสมุด ประมาณสถาบันละ 50 คน การเก็บข้อมูลกระทำโดยการไปพบปะและสัมภาษณ์ (Visitation-Interview) และใช้แบบสอบถาม ของบุควอลเตอร์-ดอลเกเนอร์ (Bookwalter-Dollgener Score Card) ซึ่งผู้สำรวจต้องจัดแบ่งบัตรคะแนนของแต่ละสถาบันที่เกี่ยวข้อง

สถาบันการศึกษาของรัฐบาลเป็นกลุ่มที่ได้มีการจัดลำดับ ขั้นตอนการพัฒนา การเตรียมโปรแกรมสำหรับครูพลศึกษาระดับปริญญาตรี ดังนี้ โดยเริ่มจากสนามกีฬาในร่มและจบด้วยเรื่องเกี่ยวกับการใช้ห้องสมุดและไลบรารีคอนอูปรณ์

เป็นที่น่าสังเกตว่า การตอบสนองจากสถาบันการศึกษาของรัฐบาลให้ความสำคัญแก่สนามกีฬาในร่มมาก ในขณะที่สถาบันของเอกชนให้ความสำคัญแก่นโยบายและการใช้หลักสูตร แต่ทั้งกลุ่มต่าง ๆ ก็ให้ความสำคัญแก่การใช้ห้องสมุดและไลบรารีคอนอูปรณ์น้อยมาก